

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார ௨௦5108

ஸர்வதாரி ௨ ஐப்பசி 18, 3-11-08

மலர் 1

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட் வெளியீடு

இதழ் 7

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம் |

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम् | श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ||

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा | श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ||

ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி) 9994606427
24/71, புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

ஆயுள் சந்தா: ரூ.2000/

தனிப்பிரதி: ரூ.20/

வருடச்சந்தா: ரூ,240/

பொருளடக்கம்

பக்கம்

அம்மாளைசார்யஸ்வாமி மங்குளாஸாஸநம்	- 1-02
ஸ்ரீஸைலேஸரும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரரும்	- 03-07
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்	- 08-14
மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்	- 15-20
மால்	- 21-23
வரவரமுந்யஷ்டகம்-பொழிப்புரை	- 24-25
வரவரமுநி மங்குளம் ”	- 25-27
வரவரமுநி ஸுப்ரபாதம் ”	- 27-28
வரவரமுநி திநசர்யா-(உரையுடன் கூடியது)	- 29-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	- 33-40
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	- 41-48

அன்பர்களே !

ஐப்பசி மாதத்திற்கு எத்தனையோ ஏற்றங்களுண்டு. “ஸ்ரவணம் சாஸ்வயங்மாஸே ஸர்வ பாபஹரம்பரம் | மத்ஸ்யகூம் வராஹாணம் ஆவிர்ப்பாவ தி₃நம் ஸ்ம்ருதம்| என்று ஹாரீத்ஸம்ருதி ஐப்பசியிலோணத்தன்று மத்ஸ்ய, கூம், வராஹப்பெருமான்கள் தோன்றியதாகக் கூறுகிறது. “ஸ்ரீ வேங்கடவராஹாய ஸ்வாமி புஷ்கரிணீதே ஸ்ரவணர்க்ஷே துலாமாஸே ப்ராது₃ர்ப்பூ₄தாத்மநே நம:|” என்று ஐப்பசித் திருவோணத்தன்றே திருவேங்கடமலையில் வராஹநாயனார் தோன்றினார் என்பர் பெரியோர்.

எவரைக் காண்பது எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனியதாயிருக்குமோ, எவருடைய வார்த்தைகளையெல்லாம் ஸர்வேஸ்வரன் தம் கண்களாலே மேலெழுத்திட்டுக் கொடுப்பனோ, எவரிடத்தில் உபயவிபூதி நிர்வாஹ பரமானது எம்பெருமானால் வைக்கப்பட்டுள்ளதோ, எவர் ‘வானவர்கோன்’ என்றும், ‘அசைவில் அமரர் தலைவர்’ என்றும் ஆழ்வாரால் போற்றப்பட்டவரோ, அப்படிப்பட்டவராய் சேஷாஸநர் எனப்படும் ஸேனாபதியாழ்வானுடைய திருநகூத்தரம் ஐப்பசிப் பூராடம்.

ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமானே தங்களுடைய அங்கஸங்கத்தை ஆசைப்படும்படியான பெருமைபடைத்த முதலாழ்வார்கள் அவதரித்த மாஸம் இது. இன்கவிபாடும் பரமகவிகள், செஞ்சொற்கவிகள், செந்தமிழ்பாடுவார், ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்து அன்பு கூரும் அடியவர் என்று ஏனைய ஆழ்வார்களும் ஏத்தும்படியிறே முதலாழ்வார்களது ஏற்றமிருப்பது. அன்னபுகழ்முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன் உதித்த நாள் ஐப்பசித் திருவோணம். அஷ்டாதஸரஹஸ்யங்களையும் அருளிய இவராலன்றே நாம் இன்றும் நம்பெருமானே ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்குத் தாமே வலியச்சென்று ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை உபதேஸித்த படியாலே ‘உதாரர்’ என்று கொண்டாடப்படும் கூரகுலோத்தமதாஸரின் திருநகூத்தரம் ஐப்பசித் திருவாதிரை. திருப்பாவைக்கு ஈராயிரப்படி, நாலாயிரப்படி வ்யாக்யானங்களை அருளிச்செய்த திருநாராயணபுரத்து ஆய் ஐநந்யாசார்யரின் திருநகூத்தரம் ஓங்குதுலாப் பூராடம். மணவாளமாமுனிகளின் திருவதாரத்தால் “ஐக₃த₃யு₃யைக மூலம்” என்று உலகத்தார் அனைவருடைய உஜ்ஜீவனத்துக்கும் காரணமாயிற்று ஐப்பசித்திருமூலம். பொய்கையாரும், லோகாசார்யரும் தோன்றிய அதே நன்னாளில் உதித்தவர், திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை வர்த்தமான அம்மாளைசார்யஸ்வாமி. ஆஸ்வயஜுமாஸத்தில் அவதரித்த ஆழ்வாராசார்யர்களை அடிபணிவோம்.ஆசிரியர்.

திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாளாசார்யஸ்வாமியின் மங்களாஸாஸநம்

எம்பெருமானுடைய குணக்கடலில் ஆழங்கால்பட்டவர்கள் ஆழ்வார்கள். தெளிந்த ஞானம் படைத்த அவர்கள் உலகத்தாரின் அவலநிலைகண்டு வருந்தி, அவர்களை உய்விக்கவேண்டி தீவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிஞர்கள்.

ஐப்பசியில் ஓணம் அவிட்டம் சதயமிவை ஒப்பிலவா நாள்கள். ஏன் தெரியுமா? பொய்கையார் பூத்தார் பேயார் ஆகிய மூவரும் அவதரித்த நாள்கள். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்தவர்கள் அவர்கள். முதலாழ்வார்கள் என்னும் பேர் பெற்றவர்கள். அவர்கள் மூவரும் ப்ரணவம்போலே ஆழ்வார்களில் ப்ரதாநராயிருப்பார்கள். 'செந்தமிழ்பாடுவார்' (பெரிய திரு 2-8-2) என்றும், 'இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்' (திருவாய் 7-9-6) என்றும் கொண்டாடப்பட்டவர்கள் முதலாழ்வார்கள். 'பெரும் தமிழன் நல்லேன் பெரிது' (இர.திருவ 74) என்று தாங்களும் இத்தை ஆதரித்தார்களிறே. அதாவது "த்ராவிடஸாஸ்தரத்தில் என்தனை அவகாஹித்தார் இல்லை என்னும்படி அதில் தேஸிகனாய் இருப்பான் ஒருத்தன்" என்று தாமே அருளும்படியான பாக்யம் பெற்றவர்கள் முதலாழ்வார்கள். வையத்தடியவர்கள் வாழ இம்மூவரும் தனித்தனியே நூற்றந்தாதி பாடினார்கள்.

முதல் திருவந்தாதியில் 'நாவாயிலுண்டே' (95) என்னும் பாசுரம் ஓர் அற்புதமான பாசுரம். எம்பெருமானைத் துதிக்கைக்குப் பரிசுரமான நாவைக்கொண்டு அவனைத் துதியாமல், ஸம்ஸாரிகள் நரகமார்க்கத்தில் எப்படித்தான் செல்கின்றனரோ என்று பொய்கையாழ்வார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்கு உறுப்பான நாக்கை நாம் வெளியில் தேடிச்செல்ல வேணுமோ? அப்படியில்லையே. அவரவர்கள் வாயிலேயே உள்ளதே. மாலாமந்த்ரம் முதலான மந்த்ரங்களெல்லாம் மூச்சைப் பிடித்துச் சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டு. ஆனால், திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை ஒரே மூச்சிலேயே எளிதாகச் சொல்லிவிடலாம். ஒருகால் சொன்னாலும் மோக்ஷமளிக்கவல்லது திருமந்த்ரம். பரமப்ராப்யமான மோக்ஷத்திற்குச்செல்ல பக்தி ப்ரபத்தி முதலான பலவழிகள் உண்டு. இப்படி நல்வழி இருக்க, தீயவழியில் நாக்கு முதலான இந்தரியங்களை ஈடுபடுத்தி நரகத்தில் விழுகிறார்களே, அந்தோ! என்ன கொடுமை - என்கிறார் பொய்கையாழ்வார்.

இரண்டாம் திருவந்தாதியில் இதே கருத்துள்ள பாசுரம் 'தாமுளரே' (21)

என்பதாகும். எம்பெருமானைப் பணிவதற்குத் தம்மைப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை. கரணகளேபரவிஸிஷ்டரான தாங்கள் முந்துறமுன்னம் உள்ள். எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கு உள்ளத்தையும் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டுமோ? அப்படியல்லாமல், மனமும் தம்மிடமே உள்ளது. எம்பெருமான் திருவடிகளில் சாத்துவதற்குத் தாமரைப்பூ முதலான பூக்களும் நீர்நிலைகள் தோறும் நிறைந்து கிடக்கின்றது. எம்பெருமானை வாய்விட்டுப் புகழுகைக்கீடான காலமும் உண்டாயிருந்தது. ஸர்வேஸ்வரனைப் பணிவதற்குப் பொருத்தமான தலையையும் எங்கும் தேடவேண்டாதபடி அவரவர்களுக்கு அவனே உண்டாக்கி வைத்தான். இப்படி எல்லாம் அமையப்பெற்றிருந்தும் நல்வழியில் செல்லாமல், ஸம்ஸாரிகள் தீயவழியில் சென்று நரகத்தில் விழுகிறார்களே – என்று வியப்படைகிறார் இப்பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வார்.

முன்றும் திருவந்தாதி 'நாமம்பலசொல்லி' என்கிற எட்டாவது பாசுரத்தில், எல்லா இந்திரியங்களாலும் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணும் என்கிறார் பேயாழ்வார். தமது நெஞ்சை 'நல்நெஞ்சு' என்று கொண்டாடுகிறார் ஆழ்வார். பகவத்விஷயாநுபவத்தில் தம்மைக் காட்டிலும் முற்பட்டு நிற்கிறதாம் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு. ஆகவே 'நல்நெஞ்சு' என்று கொண்டாடுகிறார். எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லவேணுமாம். எத்தனை நாமம் சொன்னாலும் அது நாராயண நாமத்திற்கு ஈடாகாதே. எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமான நாராயண நாமத்தை வாயாரச் சொல்லி, எடுத்துக்கைநீட்டக்கடவ அழகிய கையாலே அஞ்சலி செய்வோம் என்கிறார். கைங்கர்யம் பண்ணத் தொடங்கினால் முதன்முதலில் உபகரணங்களை எடுத்துவைப்பது கைதானே. ஆகையாலே கையை 'அம்கை' என்று விசேஷிக்கிறார். ஸர்வேந்திரியங்களாலும் அடிமை செய்ய வேண்டுமானால், நெஞ்சு உடன்பட்டிருக்கவேணுமே; 'நல்லமனமே! உடன்பட்டுவா' என்று நெஞ்சை அழைக்கிறார். திருத்துழாயால் அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணனையே நம் கண்களானவை விரும்பிக் காணவேணும் என்கிறார். ஆக, எல்லா இந்திரியங்களாலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யத்தாண்டுகிறார் பேயாழ்வார் இப்பாசுரத்தில்.

முதலாழ்வார்களின் அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று, நரகமார்க்கத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் நல்வழி நின்று, அனைத்து இந்திரியங்களாலும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வாழ்ச்சி பெறுவோம்.

தாலிக்கு இணையானது திருமண்

ஒருமுறை ப்ரஹ்மோத்ஸவ காலத்தில் சிற்றஞ்சிறுகாலையில் புறப்பட்டு நம்பெருமாள் திருவீதியில் எழுந்தருளினார். நஞ்ஜீயர் திருமண்காப்பு இட்டுக் கொள்வதற்கு முன், நம்பெருமாள் நஞ்ஜீயரின் மடத்துவாசலுக்கு எழுந்தருளி விட்டார். அப்போது நஞ்ஜீயர் பர்த்தாவுக்கு முன்பு மனைவியானவள் கழுத்தில் தாலியில்லாமல் இருப்பது போலிருக்கிறது. ஆதலால் உடனே திருமண் கொண்டு வாருங்கோள் என்று ஸிஷ்யர்களிடம் கூறினாராம். இதிலிருந்து மணமான மகளிர்க்கு மாங்கல்யம் போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் திருமண்காப்பு முக்யம் என்பது அறிபலகிறது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஸைலேஸரும் ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

(ந்யாயவேதாந்த வித்வான் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடாசார்யஸ்வாமி)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை என்று சிறப்புப்பெயர்பெற்ற கோயில் திருமலையாழ்வார் பால்யத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்தவர். நேரே லோகாசார்யரிடம் ஸகலார்த்தங்களையும் அதிகரிக்கப் பெறாமல் மதுரையில் ராஜாவாக போகபோக்யங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார். பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய அந்திமதஸையிலே இவரை ஸ்மரித்து, தர்ஸநப்ரவர்த்தகரம்படி ஆஸ்ரீவதித்து கூரகுலோத்தமதாஸநாயன் முதலிட்ட முதலிகளை இவரை அநுவர்த்தித்து ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்துத் தர்ஸநப்ரவர்த்தகரம்படித் திருத்தும்படி நியமித்தார். அப்படியே நாயனும் இவரையநுவர்த்தித்து, மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாரைத் திருத்திப்பணி கொண்டது போல் பரமரஹஸ்யார்த்தங்களையும் இவருக்குபதேஸிக்க, இவரும், ஞானபக்தி வைராக்யநிதியாய் ராஜ்யத்தைத் துறந்து, நாயன் திருவடிகளை அநுவர்த்தித்து அவரிடம் பரமார்த்தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்.

பின்னர் பெருமாள் கோயிலேறச்சென்று, தேவப்பெருமாள் அங்கு நியமித்தபடியே நாலூராச்சான்பிள்ளையிடம் ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படி கேட்பதாகத் தொடங்கி, அவர் திருவடிகளைப் பழுக்க ஸேவித்து ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்டுணர்ந்தார். இப்படி திருவாய்மொழியில் உண்டான அபிநிவேஸமடியாக ஆழ்வாரைத் திருவடி தொழவேணும் என்ற அபிநிவேஸம் கனக்க, அப்போது ஆழ்வார் திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தில் திருக்கணம்பி என்னும் படைவீட்டிலே எழுந்தருளியிருந்தபடியால் அங்குச்சென்று, ஸேவித்து க்ருதார்த்தரானார். மீண்டும் ஆழ்வாரைத்திருநகரியிலே எழுந்தருளப்பண்ணுவித்து குருகூர்ச் சடகோபன் என்னும்படி குடிபுகுத்த விருப்பம்கொண்டு, ஊரையும் கோவிலையும் ஜீர்னோத்தாரணம் பண்ணி, ஆழ்வாரைத் திருநகரியில் ப்ரதிஷ்டை பண்ணுவித்து அவர் திருவடிகளிலே ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

பிறகு, லோகாசார்யர் முன்னர் நியமித்திருந்தபடி விளாஞ்சோலைப் பிள்ளையிடம் சேமவைப்பாயிருந்த அர்த்தங்களைக் கேட்டறிவதற்காகக் திருவநந்தபுரம் சென்று, பிள்ளையை ஸேவித்திருக்க, அவரும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதலாகத் தாம் லோகாசார்யரிடம் பெற்ற எல்லா ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் இவருக்கு உகந்து உபதேஸித்தருளினார். விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை குலந்தாங்கு சாதிகளில் பிறந்தவரல்லர். திருவநந்தபுரத்தில் ஒரு சோலையில் நித்யவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்த இவர் ஒருநாள் கோவிலில் புகுந்து பெருமாள் திருவடிகளுக்கருகில் நிற்பதை அர்ச்சகரான நம்பிமார் கண்டு, உடனே ஸந்நிதியைத்

திருக்காப்பிட்டுக்கொண்டு கோவிலுக்கு வெளியே வந்து நிற்க, அப்போது பிள்ளையின் ஸிஷ்யர்கள் “வினாஞ்சோலைப்பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடி சார்ந்தார்” என்று நூற்றந்தாதி இயலுடன் பெருமாளுடைய திருமலை பரிவட்டங் களுக்காக வந்து நிற்கக்கண்டு, தாம்கண்ட பிள்ளையின் ஆஸ்சர்யமான ப்ரபாவத்தை வெளிப்படுத்தினார். திருமலையாழ்வாரும் பிள்ளை திருநடலங்கரித்ததை யறிந்து ஸிஷ்யபுத்ரர்கள் செய்யும் க்ருத்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் காட்டப்பட்ட சரமபர்வநிஷ்டை அநுஷ்டானமாகும்படிப் பண்ணியருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஆழ்வார்திருநகரியில் நித்யவாஸமாக தர்ஸநப்ரவர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு ஆழ்வார் கைங்கர்யங்களையும் ஆராய்ந்து கொண்டு, தமக்குப்பின் இந்த தர்ஸநத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராக ஆவாரார் என்று விசாரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தநாளிலே, அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வந்து, திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்க, அவரை ‘ஆமுதல்வன் இவன்’ என்று தர்ஸநப்ரவர்த்தகரம்படி ஆஸீர்வதித்துத் தம்மிடமுள்ள ஸகலார்த்தங்களையும் அவருக்கு ப்ரஸாதித்தருளினார். அப்போது பிள்ளைக்கு ஆழ்வாரிடமிருந்த ப்ராவண்யம் அவரடி பணிந்துய்ந்த எம்பெருமானாரளவும் நெடுகிக் செல்ல, திருநகரியில் உடையவருக்குத் தனிக்கோயில் நிர்மாணம் பண்ணி, அதைச் சுற்றிலும் ராமாநுஜசதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் வீதியையமைத்து, அதில் ராமாநுஜனைத் தொழும் பெரியோரையும் குடிபுகுத்தி, அனைத்தையும் நாயனாரதீனமாக்கியருளினார். நாயனாரும் ஆசார்யன் தமக்கு ப்ராப்யமாகக் காட்டிக் கொடுத்த உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் ப்ராவண்யமுடையராய் தம்ப்ரேமைக்கநுகுணமாக யதிராஜவிம்ஸதி என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும் விண்ணப்பம்செய்து “ராமாநுஜார்ய கருணைவது மதுக்ஷுதிஸ்தே” (யதிராஜவிம்ஸதி -14) என்கிறபடி, உடையவர் விஷயத்தில் “மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்” (ஆர்த்தி-55) என்கிற நிலையில் உடையவர் க்ருபையே உத்தாரகம் என்ற திடமான அத்யவஸாயத்துடன், ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலேஸரும் தம்மை யதீந்த்ரப்ரவணர் என்று கொண்டாடும் படி வாழ்ந்திருந்தார்.

ஆழ்வாரிடத்திலும் அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழியிடத்திலும் உள்ள ப்ராவண்யமே ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலேஸருக்கு நிருபகமானாற் போல் யதீந்த்ரரான எம்பெருமானாரிடத்தில் ப்ராவண்யமே ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரரான இவருக்கும் நிருபகமாயிற்று. “உந்தனபிமானமே உத்தாரக மென்று சிந்தை தெளிந்திருக்கச் செய்த நீ அந்தோ! எதிராசா! சதிராக நிந்திருத்தாள் தா” (ஆர்த்தி-56) என்று யதிராசனிடம் விண்ணப்பம் செய்வதன் மூலம், நமக்கும் எம்பெருமானார் திருவடிஸம்பந்தமடியாகத்தான் நற்கதி உண்டாகவேண்டும் என்பதைக்காட்டி, இந்த விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்து, அத்திருவடிகளே ப்ராப்யம் என்றும் காட்டிக் கொடுத்தது ஆசார்யன் பண்ணின

மஹோபகாரம் என்பதை, “மாசில் திருமலையாழ்வார் என்னை நேசத்தால் நிற்பால் சேர்த்தார்” (ஆர்த்தி-12) என்று உபகாரஸ்மருதி வசனமாய் அருளிச்செய்தார். இதன் விளைவு, “அவர்க்காய் எதிராசர் எம்மைக் கடுகப் பரமபதம் தன்னில் ஏற்றுவர்; என்னபயம் நமக்கே” (ஆர்த்தி-21) என்ற துணிவு. இந்த அர்த்தத்தைப் பலபடியாலும் திடப்படுத்தி நமக்கு உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றார் மாமுனிகள். மேல் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யும்படி: “எதிராசர் தம் அபிமானமென்னும் போதத்தை ஏறிப் பவமாம் புணரிதனைக்கடந்து பாதக்கரையைக் குறுகுவனே” (ஆர்த்தி 22) எதிராசரபிமானமென்னும் கப்பலில் ஏறி ஸம்ஸார ஸாகரமென்னும் பெருங்கடலைக் கடந்து, ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளான கரையை அடைவேன் என்று.

“பொலிக! பொலிக!” என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸூசிப்பித்தபடியே “அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்தவன் எதிராசமாமுனிவன்” (ஆர்த்தி 41). இந்தப் பெருமை எம்பெருமானுக்கும் கிடையாது. “அதிகாரமுண்டேல் அரங்கர் இரங்காரோ? அதிகாரமில்லாதார்க்கன்றோ எதிராசா! நீயிரங்க வேண்டுவது (ஆர்த்தி 41) என்று காட்டியுள்ளபடி ஞானாநுஷ்டான பூர்த்தி என்கிற அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கே பரமபுருஷன் க்ருபை கிட்டும். நம்போல் அதிகாரலேசமும் இல்லாதவருக்கு எம்பெருமானார் க்ருபையே தஞ்சம். ‘தே₃வீஸூரிகு₃ருணாஞ்ச க₄டகத்வம் ந து ஸ்வத:’ என்று ஒரு ப்ரமாணவசனம் உண்டு. பெரியபிராட்டியார் தவிர, மற்றத்தேவியர்க்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆசார்யர்களுக்கும் புருஷகாரத்வம் தம்மிடையே இயல்பாக உள்ள தர்மமில்லை என்று இதற்குப் பொருள். இவர்களிடத்தில் புருஷகாரத்வம் ஸித்திப்பது பெரியபிராட்டியாரருளாலே. இவர்களெல்லாரும் அவள் பரிகரங்களன்றோ? ‘யச்சீ₂லோ ஸ்வாமிநீ தச்சீ₂லோ தூஸ:’ என்னும்படி இருக்கும் எம்பெருமானார் படி. பிராட்டிபோல் இவரும் நிக்ரஹமென்பதே அறியாதவராய், தம்ஸம்பந்தம் பெற்றவரெல்லாருக்குமே அருள்புரிவர். “தவாஸ்மீதி ச யாசதே! அப₄யம் த₃த₃யாமி” என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஸாதித்ததால் அவன் “ஸரணம்” என்ற சொல்லை எதிர்பார்த்து ரக்ஷிப்பவனாயினான்; பிராட்டியோ, ராக்ஷஸிகளுக்கு “ப₄வேயம் ஸரணம் ஹி வ:” என்று தானாகவே அபயமளித்து, பின்பு திருவடி இவர்களை ஹிம்ஸிக்க இச்சித்தபோது, தடுத்துக் காப்பாற்றினான். இதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்ட நம் ஆசார்யர்கள், பெருமாளுக்கு நேரில் குறை சொல்லாமல், ஸீதாப்பிராட்டியின் ரக்ஷணக்ரமத்தினால் ராமகோஷடி தாழ்ந்துவிட்டது என்றனர். பிராட்டியின் படியிலேயே எம்பெருமானருடைய ரக்ஷணக்ரமம் அமைந்தது. ஸ்வாமி ஒரு பங்குனி உத்திரத்திருநாளிலே திவ்யதம்பதிகளான சேர்த்தியில் கத்யம் விண்ணப்பித்து ப்ரார்த்தித்துப் பெற்ற வரத்தின் பலனாக அவர் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் பேறு நிஃசயம் ஸ்ரீஸைலேசத்யாபாத்ரம்-ஐப்பசி18, 3-11-2008

என்று அறிகிறோம். இதுபற்றியே “அரங்கர் நீ இட்டவழக்கன்றோ? சொல்லாய் எதிராசா! என்னுடைய இருவினையை இறைப்பொழுதில் மாற்றி ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்றிவிடாய் நீயே!” (ஆர்த்தி 34) என்று வேண்டுகிறார். இப்படி வேண்டிப்பெற தமக்குள்ள உரிமையை, “அரங்கர் எந்தை எதிராசர்க்கு ஈந்தவரம் சிந்தை செய்யில் நம்மதன்றோ நெஞ்சமே! நற்றூதை சொம் புதல்வர் நம்மதன்றோ தாயமுறைதான்?” (ஆர்த்தி 60) “நிருபாதிக பிதாவினுடைய ஸொத்து தாயமுறைப்படி பிள்ளையைத் தானே சேரும்? இந்த ஸொத்தையடைய ஒரு முயற்சியும் வேண்டாமே. அரங்கன் எம் தந்தை எதிராசர்க்குக் கொடுத்தவரத்தை நினைத்தால் அவர் ஸம்பந்தமடியாக நம் பர்யந்தம் அது ஸித்திக்கும் என்பதில் ஸம்ஸயமில்லாமல் பயமற்றிரு” என்று தம் நெஞ்சைக் குறித்துச் சொல்லும் வகையில் நமக்கெல்லாம் தெளிவு பிறப்பித்தருள்கிறார்.

உபயவிபூதி ஐஸ்வர்யத்தையும் பெரியபெருமானுளாலே பெற்று உடையவராய், அத்தாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுவோகமணிமண்டப மார்க்கதாயியாய்த் திகழும் எதிராசர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரான மணவாளமாமுனிகள் பண்ணும் ப்ராப்யப்ரார்த்தனை மாமுனிகளின் அபிமானபூதர்களான நமக்கெல்லாருக்குமே ஆகும். மாமுனிகள் தமக்கு இப்படி யதீந்த்ரப்ராவண்யம் உண்டாகைக்கு அடியாக விண்ணப்பிக்கும் பாசரம் “எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால் உந்தன் உறவை உணர்த்தியபின் – இந்தவுயிர்க்கெல்லாவுறவும் நீயென்றே எதிராசா! நிலலாததுண்டோ? என்நெஞ்ச” (ஆர்த்தி 58) எம்பெருமானாரே இந்த ஆத்மாவுக்கு ஸர்வவிதபந்து என்று ஸ்வாசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை பரமக்ருபையுடன் காட்டிக்கொடுத்தபின் அந்த அத்யவஸாயத்தில் தம்மனஸ்ஸு நிலைநிற்பதாகத் தம் நிஷ்டையை வெளியிட்டருள்கிறார்.

தம்முடைய யதிராஜப்ராவண்யத்தையும், அதற்கடியையும் இதேமுறையில் யதிராஜவிம்ஸதியிலும் அருளிச்செய்கிறார் நம் ஸ்வாமி. “ஸ்ரீமந் யதீந்த்ர ! தவதி₃வ்யபத₃ப₃ஜ ஸேவாம் ஸ்ரீஸைலநாத₂கருணாபரிணமத₃த்தாம் தாமந்வஹம் மமவிவர்த்த₃ய” (யதி. விம்.19) ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலநாதருடைய அநுக்ரஹத்தால் பெற்ற தேவரீருடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை தேவரீரே வளர்ச்சிபெறும்படி அருளவேண்டும் – என்றும், “ரங்க₃ராஜ: வஸ்யஸ்த₃ப₄வதி தே யதிராஜ! தஸ்மாத் ஸ்வகீய ஜநபாபவிமோசநே த்வம் ஸக்த:” (யதி.விம்.17) ஸ்ரீரங்கநாதன் தேவரீருக்கு எப்போதும் வஸ்யராயிருப்பதால் தேவரீருடைய திருவடிஸம்பந்திகளுக்கெல்லாம் பாபங்களைப் போக்கியருளக் கூடியஸக்தி தேவரீரிடம் உள்ளது. ஆதலால் அடியேனுக்கு இரங்கி யருளவேணும்- என்றும் “ஸா ச த்வயைவஹி கமலாரமணேர்த்தி₂தாயத்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர₃ ப₄வச்ச்₂ரிதாநாம்” (யதி.விம்.18) ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானிடத்தில் தேவரீர் ப்ரார்த்தித்துப் பெற்ற அதுவே (அந்த வரமே) அடியோங்களுக்கெல்லாம் கேஷமமளிப்பதாகவேண்டும் என்று

விண்ணப்பம் பண்ணி, எம்பெருமானார் க்ருபையே உத்தாரகம் என்னுமர்த்தத்தை உபதேஸித்தருளினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் தனித்து ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் ஒரு ஸரணுகதி பண்ணவேண்டாம். எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு உத்தாரகமாய் அமைந்துள்ளது. இந்த ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸாக்ஷாதாசார்யனிடம் க்ருதஜ்ஞதை நெஞ்சில் ஸதா நடக்கவேணும் என்பவை ஆர்த்திப்பரந்தத்திலும் யதிராஜவிம்ஸதியிலும் தேறும் உத்தமமான அர்த்தங்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாதன் ஓராண்டுகாலம் மணவாளமாமுனிகள் ஸாதிக்க, ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படியுடன் திருவாய்மொழிக்கர்த்தம் கேட்டுத் தான் மாமுனிகளுக்குச் ஸிஷ்யனானபடியை லோகமெல்லாம் அறியும்படி, ஸ்வாமி விஷயமாக “ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்” என்று ப்ரஸித்தமான தனியனை ஸாதித்தது எல்லாருமறிந்ததே. ஸாக்ஷாத் ஸர்வேஸ்வரனாலேயே அருளிச் செய்யப்பட்ட இந்த மந்த்ரத்தைவிட உத்க்ருஷ்டமான மந்த்ரமே இல்லை என்றால் மிகையாகாது. ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஆசார்யாபிமானத்தின் பலனை பகவத்ப்ராப்தியாகச் சொல்லாமல் யதீந்த்ரப்ராவண்யமும் தீபக்த்யாதி குணர்ணவத்வமுமாகக் காட்டப்பட்டன இங்கு. ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் யதீந்த்ரப்ரவணராகவும் ஞானபக்தி வைராக்யங்களாகிற குணங்களுக்குக் கடலாகவும் திகழ்ந்ததற்கடி, “எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால் வந்த” என்று உணர்த்தப்பட்ட ஸ்ரீஸைலேஸக்ருபை. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் “தநவாந் ஸுகீ” என்று ஒரு வசனமுண்டு. பணக்காரனாக இருப்பவன் அதடியாக ஸுகங்களை அநுபவிக்கிறான். இவனுடைய ஸுகாநுபவம் இவன் தனவானாய் இருப்பதன் கார்யம் என்று இதற்குப்பொருள். நம் ஸ்வாமிக்குள்ள யதீந்த்ரப்ராவண்யம், ஆத்மகுணபூர்த்தி ஆகிய பெருமைகள், ஸுகாநுபவமானது ஒருவனுக்கு எப்படி தனமடியாக ஏற்படுமோ, அப்படியே இவருக்கு ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரரானதாலே உண்டானவை. ஸ்வாசார்ய க்ருபையால் நாம் பெறும் யதிராஜாபிமானமே நமக்கு உத்தாரகம் என்ற மாமுனிகள் நிஷ்டையை ஆர்த்திப்பரந்தத்திலும் யதிராஜவிம்ஸதியிலும் நமக்குக் காட்டப்படும் பரமார்த்தமாகக்கொண்டு, இந்த நிஷ்டையில் தீடமான அத்யவஸாயம் நமக்கு ஏற்படும்படி ‘வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்’ என்று மாமுனிகளைச் சரணம் பற்றுவோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சிறுநல்லூர் மாமறையோன்

“நீதிவழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாநந்தொழுவார்க்கு வாரா துயர்” என்ற பாசுரம் ஸுப்ரஸித்தமானது. ஆனாலும் “சிறுநல்லூர் மாமறையோன்” ஆர் என்பதைப் பலரும் அறியார். பிள்ளைலோகாசார்யரின் சீடரான கூரகுலோத்தமதாஸர் தான் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் ஆவார். ‘தாரணியில் சிறுநல்லூர் தானுடையோன் வாழியே’ என்று இவரது வாழித்திருநாமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதாலும், யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவத்தில் “ஓதுமுடும்பை உலகாசிரியனருள் ஏதுமறவாத எம்பெருமானான கூரகுலோத்தமதாஸர்” என்று பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் கூறியதாலும் கூரகுலோத்தமதாஸரே சிறுநல்லூர் மாமறையோன் என்பது உறுதியாகிறது.... ஆசிரியர் ரகுராமன்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்-ஐப்பசி18, 3-11-2008

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

(ஸ்ரீ.உ.வே.திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி ராமக்ருஷ்ணய்யங்கார்ஸ்வாமி)

திருமகள்கேள்வனே முழுமுதற்கடவுள். உலகனைத்தையும் ஈன்றெடுத்தளிப்பவன் அவனே. அத்தகையோன் தன்னை ஈன்றெடுத்தளிக்கும் ஒருவனைப் பெற நெடுநாள்களாக அவாவிவந்தனன். அவ்வவா தயரதனைத் தந்தையாகப் பெறும் வாய்ப்பினால் நிறைவேறியது. உலகிற்கோர் முந்தைத்தந்தை சக்ரவர்த்தித் திருமகனானான். எல்லா நலன்களும் வாய்ந்தவன் முந்தைத்தந்தை. அவனே தயரதனைத் தன் தந்தையாகப் பெறவிரும்பினால் தயரதனது நலச்சிறப்பினைப் பற்றி என்னென்பது?

“அநேந கதி₂தா ராஜ்ஞ: கு₃ணாது₃ஸரத₂ஸ்ய ஹி | ப்ரஸ₁ஹி₁தீம் சகமே யஸ்மிந் த்ரைலோக்ய ப்ரப₄வோபி யத்||” (ரகுவம்ஸம் 10-43) என்னும் காளிதாஸனுடைய ஸ்லோகம் இங்கு நினைவுறத்தக்கது.

உடல் கொடுப்பவன் தந்தை, மெய்யுணர்வை அளிப்பவன் ஆசார்யன்; தந்தையினும் ஆசார்யன் சிறந்தவன். தந்தை தருமுடல் அழியும்; ஆசார்யன் அளிக்கும் மெய்யுணர்வு அழியாது. அத்தகைய ஆசாரியனாயிருப்பவனும் திருமகள்கேள்வனே; நமது குருபரம்பரையில் அவனே முதலாசாரியனாய் விளங்குகிறான். அவனுக்கு வேறொரு குரு இல்லை. அத்தகையான் தனக்கு அறிவுரை கூறும் குரு ஒருவனைப் பெற நெடுங்காலமாக அவாவி வந்தனன். அவ்வவா மணவாளமாமுனிகளைக் குருவாகப் பெறும் வாய்ப்பினால் நிறைவேறியது. ஆதிகுரு மணவாளமாமுனிகளுடைய சீடனானான். எல்லாம் இயல்பாக அறிபவன் ஆதிகுரு. அவனே மாமுனிகளைக் குருவாய்ப் பெற விரும்பினால் மாமுனிகளின் மதிநுட்பத்தை நாம் என்னென்பது!

முதலவன் ஏனையோருக்கும் மகனாயினும் “பிதரம் ரோசயாமாஸ தத₃ா த₃ஸரத₂ம் ந்ருபம்” என்கிறபடி ருசித்து மகனானது தயரதனுக்கே. அங்ஙனமே முதற்குருவானவன் வஸிஷ்ட்டர் முதலிய ஏனையோருக்குச் சீடனாயினும், அரங்கனாயிருக்கும் அர்ச்சை நிலைக்கு ஒவ்வாதாயினும், நேரே வேண்டி ஓராண்டு ரஸனைவாய்ந்த சீடனானது மாமுனிகளுக்கே.

காச்யபருக்கு மகனான வாமநன் பிறந்தவன்றே பிச்சையெடுக்கத் தந்தையை விட்டு வெளியேறிவிட்டான். தயரதன் மகனான “பித்ரு சுச்ருஷணே ரத:” என்றபடி பணிவிடை புரிபவனாய்த் தந்தையோடு இரண்டுவிடாமல் வட்டங்கள் கூடிக்குலாவினான். பிள்ளைப்பருவம் கழிந்தபிறகு படிக்கத்தொடங்கி பன்னிரண்டு பிராயத்துக்குள் கலைகளனைத்தையும் கற்றுமுடித்துவிட்டான், இராமன் வஸிஷ்ட்டரிடத்திலே. சித்ரகூட பர்வதத்தில் நகருக்கு மீளும்படி கூறின

குருவின் வாக்கை மறுக்கிறான் இராமன். குருவினும் சிறந்தவன் தந்தையே என்று குருவான வஸிஷ்ட்டருடன் அவன் வாதாடுகிறான். கண்ணனோ அறுபத்து நான்கு நாட்களில் கலைகளனைத்தையும் கற்று முடித்துவிட்டான் ஸாந்தீபனியிடத்திலே. குருவினிடமே கற்றுகவேண்டும் என்கிற ஆசாரத்தை நிலைநிறுத்தச் சிலநாள் குருகுலத்திலே தங்கினானேயன்றி அறிந்து இன்புறும் சீடனாக அங்கே தங்கினான். சீடத்தன்மையை ஈசுவரத்தன்மை மறைத்து மிளிர்கிறது. அதனாலேயே அதிமாநுஷமான குருதக்ஷிணையைக் கண்ணனிடமிருந்து ஸாந்தீபனி பெறமுடிகின்றது.

மணவாளமாமுனிகளிடமோ அஸாரமானவைகளை நீக்கி ஸாரதமமந்த்ர ரத்நார்த்தமான திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யானமான ஈடு என்னும் திவ்யசாஸ்த்திரத்தை ஓராண்டு முழுதும் விழுமிய வேட்கையுடன் அரங்கன் கேட்டான். “தூத்தே ரங்கீ நஜமபிபதும் தேஸிகாதேஸகாங்க்ஷி” என்றபடி அரங்கன் குரு வாக்கை மறுக்ககிலாதவன். கண்ணனைப்போல் படித்ததாகப் பேராக்கிக் கொள்ளாமல் கேட்டறிந்து ரஸிக்கும் சிஷ்யனாய்ப் பேரின்பம் கண்டனன் அரங்கன். அர்ச்சை வடிவினனாய்க் கேட்குமரங்கன் தன் ஈசுவரத் தன்மையை மறைத்து வடிகட்டின சீடத்தன்மை வாய்ந்தவனாய் ஈடு கேட்பதில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டான்.

ஈசுவரத்தன்மை விஞ்சிநின்ற ஸாந்தீபநிஸிஷ்யன், பண்டே இறந்து போன குருவின் மகனை உயிர்ப்பித்துக் குருதக்ஷிணை வழங்கினான். ஈசுவரத் தன்மை மறைந்து ஸிஷ்யத்தன்மை விஞ்சிநின்ற மாமுனிவரின் ஸிஷ்யனாகிய அரங்கனோ “ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்” என்று தொடங்கும் தனியனை ஸமர்ப்பிப்பதன்றி வேறு குருதக்ஷிணை தர வழியின்றி நிற்கின்றான். எம்பெருமானார் தனியனான “யோ நித்யமச்யுத” என்று தொடங்கும் ஸ்லோகம் போல் பெரிதாக அமைந்திலது மாமுனிகளின் தனியன். எல்லாமறிந்த அரங்கனுக்குப் பெரிதாய் ஸ்லோகம் அமைக்கத்தெரியவில்லை! எல்லாம் வல்ல அவனுக்கு அங்ஙனம் அமைக்கத் திறமையில்லை! உவகையால் உள்ளம் அவ்வளவு உடைகுலைப்பட்டிருக்கிறது அவனுக்கு!

வஸிஷ்ட்டரும் ஸாந்தீபனியும் அவதார நிலையில் ஆசார்யராயிருந்தனர். மாமுனிகளோ அர்ச்சை நிலையில் ஆசார்யராய் வீறுபெறுகிறார். ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் அர்ச்சை நிலையில் ஆசார்யராய் விளங்கினாலும் மாமுனிகளுக்கு உள்ள ஏற்றம் அவர்களுக்கும் இல்லை.

நம்மாழ்வார் பலகாலும் அர்ச்சாவதாரபரமான திருவாய்மொழியில் உபதேஸிப்பதும் ஈசுவரனிடம் ஸிஷ்ய லக்ஷணம் அமைந்திருப்பதும் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆண்டாள் கண்ணனை எழுப்பி “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று கற்பித்திருக்கிறான். ஆயினும்

மாமுனிகள் போலத் தொடர்ந்து ஒரு நூலை விரித்துரைத்து அவர்கள் கற்பித்திலர் என்பது கருதத்தக்கது.

திருமங்கைமன்னன் ஒலிமிக்கபாடலை அவரிடமே கற்க விரும்பினான் எம்பெருமான். “நின்தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே” என்று கற்பிக்கத் திருமங்கைமன்னனும் முற்படுகிறார். அவனுக்கு ஆழ்வாரிடம் கற்கக் கசக்கிறதா என்று கேட்கின்றார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி:— “ஸ்வத: ஸர்வஜ்ஞனாய் இறுமாந்திருந்தாற்போகாது; என்னோடே அதிகரிக்கில் அறியலாம். ஒரு வஸிஷ்ட்டனோடே ஸாந்தீபனியோடே தாமழின்று அதிகரிக்கக்கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ?” ஆயின் அவன் மங்கைமன்னனிடம் கற்றானே; கற்றிலனே; தெரியாது. கற்கவிரும்பியது மட்டும் நமக்குத் தெரிகிறது.

ஆழ்வார்களோடு ஒரேகோவையாகக் கருதப்படுகிறவர் எம்பெருமானார். அவரிடம் பலகால் ஸிஷ்யனாகியிருக்கிறான் எம்பெருமான். வடவேங்கடவன் வடமொழி வேதாந்தத்தைச் சுருக்கமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரரிடம் கேட்டான். அவ்வுபதேசமே “வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்” என்னும் நூலாய் விளங்குகிறது. உபதேசித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இன்னும் ஞானமுதரைக் கையுடன் விளங்குவதை நாம் திருமலையிலே ஸேவிக்கலாம். சங்காழி அளிக்கப்பெற்று அப்பன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு ஸிஷ்யனாய் உய்வுபெற்றதும் உலகறிந்ததே.

திருக்குறுங்குடிநம்பி ரஹஸ்யோபதேசம் பெற்று ஸ்ரீராமாநுஜ ஸிஷ்யராகி “ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பி” என்று பேர்பெற்றதும் ப்ரஸித்தம்.

வடவேங்கடவன் வடமொழி மறைப்பொருளை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரிடம் ஸங்க்ரஹமாகத்தான் கேட்டான். தென்னரங்கனோ தென்மொழி மறை முழுதும் விரித்துரைக்கத் தினவு தீரும்படி ஈடு முப்பத்தாருயிரப்பெருக்கரிடம் கேட்டான். ஸ்ரீரங்கநாதன் யதிநாதனோடு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருந்தது ஐதிஹ்யத்தாலும், கத்யத்தாலும் தெரிகிறது. திருவாய்மொழியின் வளர்ப்புத் தாயான அந்த யதிநாதனிடம் ஸ்ரீரங்கநாதன் தென்மொழிமறைப் பொருளைக் கேட்டிருக்கலாம். கேட்டிலன். ஏன்? த்ரமிடோபநிஷத் பாஷ்யம் எனப்படும் ஈடு அக்காலத்தில் இல்லையே! நம்பிள்ளையிடம் ஈடு கேட்டிருக்கலாம். கேட்டிலன், காரணம், பெருக்கிச் சொல்லி விளக்கும் வாக்குப்படைத்த மணமாளாமுனிகள் திருவாயாலே விளக்கமுறக்கேட்டு மகிழவேண்டும் என்கிற பேரவாதான். மணவாளாமுனிகளால்தான் அரங்கனது நெடுநாளைய ஆசை நிறைவேறியது.

வடக்கே ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வடமொழி வேதாந்தத்தை வளர்க்க அவதரித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், தெற்கே தென்மொழி மறை தோன்றிய ஆழ்வார் திருநகரியிலே அதனைப் பரப்ப மீண்டும் மாமுனிகளாய் அவதரித்ததும், மாமுனிகளுக்குத் தென்மொழி மறையிலேயே கண்டெழுத்துமாறு ஆசார்ய

நியமநம் ஆனதும், ஸர்வஜ்ஞானம் ஸத்யஸங்கல்பனுமான அரங்கனது ஆசை நிறைவேறுவதற்காகவே அமைந்தன என்பது உணரத்தக்கது.

ஆக, அரங்கன் ஈடுகேட்டதால் வந்த பெருமை வேறெந்த ஆசாரியருக்கும் இல்லாத தனிப்பெருமையாக மாமுனிகளுக்கு அமைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. இனி, ஈடுகேட்ட அரங்கன் சாத்துமுறையின்போது தனியன் ஸமர்ப்பித்தது பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

திருவாய்மொழி மதிளரங்கரையே ஒதுவதாக நாம் கருதுகிறோம். திருவாய்மொழியின் உட்பொருள் நமக்குப் புலனாகவில்லை. மதுரகவியாழ்வார் நேரே நம்மாழ்வாரிடமே திருவாய்மொழி கேட்டார். அவருடைய நுண்ணறிவுக்கு உட்பொருள் புலனாயிற்று. தம்நெஞ்சில் உட்பொருள் நிற்கும்படி நம்மாழ்வார் தமக்கு அருளிச்செய்ததாக அவர் கூறிக்கொள்கிறார். “வேதத்தின் உட்பொருள் நிற்கப்பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்” என்பது அவர் திருவாக்கு. வேதத்தின் பொருள் எம்பெருமான். “வேதப்பொருளே என் வேங்கடவா” என்றது காண்க. உட்பொருள்-பாகவதர். பாகவதருக்கு ஆட்படும் மனப்பான்மையை நம்மாழ்வார் அருளினார் என்றபடி. அவர் ஆட்பட்ட பாகவதர் நம்மாழ்வாரே. திருவாய்மொழியின் உட்பொருள் மதுரகவியாருக்கு நம்மாழ்வாராயினார். ‘தேவுமற்றறியேன்’ என்று நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை என்று அவர் முடிவுகட்டினார். திருவாய்மொழியை ஒதிமுடிக்கும்போதெல்லாம் அவர் “அத்ரபரத்ரசாபி நித்யம் யதீயசரணௌ ஸரணம் மதீயம்” என்கிற கணக்கிலே “ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்” என்றுதான் முடிவு கட்டினதைச் சொல்லி முடிப்பது வாடிக்கையாயிற்று. பின்னர் நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாரை ஸாக்ஷாத்கரித்து த்ரமிடோப நிஷத்தைப் பெற்று அதனைத் தன் ஸந்தானத்துக்கும் உபகரித்து மதுரகவிகளைப் போலவே “ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்” என்று சொல்லி முடிப்பதை வாடிக்கையாக்கினார்.

உரைநூல் இடுவித்தும் காலகேஷப கோஷ்டிகளை நடத்தியும் நடப்பித்தும் திருவாய்மொழியை வளர்த்த எம்பெருமானார் காலத்திய பெரியோர் அவரை நம்மாழ்வார் திருவடியாகக் கொண்டு, நம்மாழ்வார் திருவடி உத்தேஸ்யமன்றோ என்னும் கருத்துடன் ஸ்ரீராமாநுஜனையும் வேதத்தின் உட்பொருளாக ஏற்றனர். ஏற்கனவே முன்னவர் கட்டின முடிவுடன் தங்கள் முடிவையும் சேர்த்து “ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்” “எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்” என்று தென்மொழி மறையை ஒதி முடிக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் அநுஸந்திப்பாராயினர். வேதாந்ததேஸிகன் எம்பெருமானைவிட எம்பெருமானாரே ஸத்துக்களுக்கு முக்கியமானவர் என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

தற்காலத்தில் “ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்” என்பதையும் சேர்த்து

அநுஸந்தித்து முடிப்பது ஸம்ப்ரதாயமாயிருக்கிறது. இந்த ஸம்ப்ரதாயம் அரங்கன் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் ஒத்தது என்பது அவன் தனியன் ஸமர்ப்பித்துத் தென்மொழி மறை ஓதும் போதெல்லாம் முன்னும் பின்னும் அதனை அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று திவ்யாஜ்ஞை பிறப்பித்ததனால் நன்கு விளங்குகிறது.

ஜீயர் என்பது இங்கே மணவாள மாமுனிகளை. வானமாமலைஜீயர், பட்டர்பிரான்ஜீயர் போன்றோரிடமிருந்து வேறுபாடு தோன்றப் “பெரியஜீயர்” என்று வழங்குவதும் உண்டு.

ஆழ்வார், எம்பெருமானார், ஜீயர் என்று மூன்று திருநாமங்களைக் குறிப்பிட்டாலும் மூவரிலும் வேறுபாடினமையின் உட்பொருள் மாறுபடவில்லை. திருவடியாதலின் நம்மாழ்வாரினும் எம்பெருமானார் வேறுபடாமலிருப்பதும், எம்பெருமானார் எடுத்த புநரவதாரமே ஜீயராதலின் அவரும் வேறுபடாமலிருப்பதும் காண்க. ஆக இம்மூவரையும் மாமுனிகள் காலத்திலுள்ள பெரியோர் உட்பொருளாகக் கருதி “ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்” என்று ஒதி முடிப்பது ஏற்புடையதே என்க.

இம்மூவரை மட்டும் உட்பொருளான பாகவதர் என்று பெரியோர் விசேடித்துக் கொண்டதற்குக்காரணம் முறையே ஈன்றதாயாகவும், வளர்ப்புத் தாயாகவும், பெருக்கி வாழ்வளிக்கும் வள்ளலாகவும் இம்மூவரும் விளங்கியதே என்க.

மேலும் பகவத், பாகவத, ஆசார்யர்கள் மூவரும் வேதப்பொருளாவர். பகவான் புறப்பொருள். ஏனையோர் உட்பொருள்கள். அவர்களுள் ஆசார்யனை உட்பொருளாகக் கொண்டால் “சூருரேவபரம்பூரஹம்” என்றபடி பகவானாகவும், அவர் இயல்பினில் பாகவதராகவும் இருத்தலின்; முப்பொருளாகவும் இருத்தல் ஆசார்யனுக்கே அமைகிறது. ஏனைய ஆசார்யர்கள் போலன்றி உத்தாரகாசார்யர்கள் இம்மூவருமேயாதலின் ரஸிகப்பெருமக்கள் இம்மூவரையும் உட்பொருளாகக் கொண்டது மிகவும் ஏற்புடையதாயிற்று.

திருவாய்மொழியில் முதலில் தோன்றும் புறப்பொருள் மதிளரங் மணவாளன், முடிவெல்லையாய்த் தோன்றும் உட்பொருள் கோயில் மணவாள மாமுனிகள். அரங்கனுடைய உலகமளந்த பொன்னடி புறப்பொருளின்ஸாரம். மாமுனிகளின் “பொன்னடியாம் செங்கமலம்” உட்பொருளின் ஸாரம். ஸாரமான இவ்விரு பொருள்களும் நெஞ்சிற்படும்படி ஈடுமுப்பத்தாருயிரத்தைப் பெருக்கி மாமுனிகள் உரைப்பதைச் செவிமடுத்த அரங்கன் அரும்பொருளை இங்ஙன் எளிமைப்படுத்துவதே! என்று நாவன்மையை வியந்து, தக்க கைம்மாறு காண்கிலாது சாத்துமுறையின்போது நன்றியறிவுடன்

“ஸ்ரீஸைலேஸ”த் தனியனும் மந்த்ரரத்நத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக மாமுனிகள் காலத்தவரான ஏறும்பியரே அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஆத்மாநாதம்ப்ரமிதிவிரஹாத் பத்யுரத்யந்ததூர:

கோரே தாபத்ரிதயகுஹரே கூர்ணமானோ ஜநோயம்|

பாதச்சாயாம் வரவரமுநே! ப்ராபிதோயத்ப்ரஸாதாத்

தஸ்மை தேயம் ததிஹகிமிவ ஸ்ரீநிதேர்வர்த்ததே தே|| (வரவரமுநி ஸதகம் 63) (தேஹாத்ம விவேகம் கூடஇல்லாமல் எம்பெருமானுக்கு நெடுத்தாரத்திலுள்ளவரும், கோரமான தாபத்ரயப்படுகுழியில் சுழலுகின்ற வருமான என்னைப்போன்ற மக்கள் எவருடைய அநுக்ரஹத்தால் திருவடி நிழலிற் சேர்க்கப்பட்டனரோ, அத்தகைய தேவரீருக்குத் திருமகள் கேள்வனும் இவ்விஷயத்தில் வழங்கலாம்படியான வேறு கைம்மாறு யாது உள்ளது? என்னைப் போன்றவரையும் திருவடி நிழலிற்சேர்த்து வைத்த பேருதவிக்குத் தனியன் ஸமர்ப்பித்தது தவிரத் திருமாலுக்கும் வேறு கைம்மாறு செய்யவியலா தென்பது கருத்து.)

இந்த ஸ்லோகத்தில் ‘பாதச்சாயாம்’ என்னுமிடத்தில் பற்றப்படும் திருவடி என்னும் உபாயமும், நிழல் என்று ஒதுங்கும் இடமாகிய உபேயமும் தோன்றுகின்றன. அரங்கன் திருவடியே உபாயம்; நிழல் தந்து தாபந்தவிர்க்கும் அவ்வடியே உபேயம் என்றதாயிற்று. இது திருவாய்மொழியின் புறப்பொருளாக முதலிற்புகட்டப்படுவதாகும். இதே ‘பாதச்சாயாம்’ என்பது பின்னர்ப் புகட்டப்படும் உட்பொருளின் முடிவு நிலத்தையும் காட்டவற்று யுள்ளது. திருவாய்மொழியின் உட்பொருளின் முடிவு நிலமான மணவாளமாமுனிகளையே குறிப்பதாகவும் நுண்ணறிவுடையோர் கொள்ளும் படி இது அமைந்துள்ளது. “விஷ்ணு:ஸேஷீ ததீய:ஸுபுகுணநிலயோ விக்ரஹ: ஸ்ரீஸடாரி:; ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜார்ய: பதகமல யுகம் பாதீ ரம்யம் ததீயம்” என்றபடி எம்பெருமானது நற்குணம் நிரம்பிய திருமேனியாக நம்மாழ்வாரையும், அவருடைய இணைத்தாமரையடியாக ராமாநுஜனையும் கொள்ளும் மரபிலே அரங்கன் திருவடியாகிரார் ராமாநுஜன். அவர் திறந்து அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தை அநுஸந்திப்பதனால் நிழல் போன்றவரான யதிந்த்ரப்ரவணர் திருவடி நிழலாகிரார். ஆகவே, அடிப்படையான தேஹாத்ம விவேகமேயில்லாத பாமரரையும் பேற்றின் எல்லை நிலமான தன்னையே (மணவாளமாமுனிகளையே) சேர்ப்பிக்கும் வித்தகத்தைக் கண்டு இவ்வரிய பொருளை உலகம் மறவாது என்றும் நெஞ்சில் நிலைநிறுத்தற்கும், தன் நன்றியை வெளிப்படுத்தற்கும் ஸ்ரீஸைலேஸத் தனியனை வெளியிட்டுத் தமிழ்மறைத் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அதனை யாவரும் எங்கும் அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் கட்டளையிட்டருளினான்.

வேதப்பொருள் ஹரியே என்பது தோன்ற முதலிலும் இறுதியிலும் ஹரி: என்று வேதமோதும் போதுசொல்வது போலத் தமிழ்மறை ஓதும் போது அதன் போது அதன் உட்பொருளின் முடிவுநிலமான ரம்யஜாமாத்ரு முனிவரை முதலிலும் இறுதியிலும் தான் ஸமர்ப்பித்த தனியனால் அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்பது ரங்கநாதன் திருவுள்ளம். வடமொழிமறை எல்லாருக்கும் பொதுவானது. ஆதலின் உட்பொருளைக் கூறுது புறப்பொருளாகிய ஹரியையே முதலிலும் இறுதியிலும் கூறுகிறோம். உட்பொருளை ஹரி ஸப்தத்திலும் ப்ரணவத்திலும் பரமஸாத்விகர்கள் அநுஸந்திப்பர். தென்மொழி மறை பரமஸாத்விகர்க்கே ஏற்பட்டதாதலின் ரம்யஜாமாத்ரு முனியாகிய உட்பொருளையே அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்பது ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்யாஜ்ஞை. ஸம்ஸாரமோக்ஷஹேதுவான ஹரியை அநுஸந்திப்பது இம்மை மறுமை வீடுகளைப் பற்றிக் கலந்து பேசும் வடமொழி மறைக்கு ஏற்கும். வடிகட்டின வீட்டின்பம் பேசும் தென்மொழி மறைக்கு மோகைக்ஷேதுவான ரம்யஜாமாத்ருமுனிவரை வந்திப்பதே பொருந்தும்.

மணவாளமாமுனிகளே உட்பொருள் என்பதைத் தாமே அவர் வெளிப்படையாகக் கூறுவிடினும் அவரிடம் காலக்ஷேபம் கேட்ட பெரியோர் இந்நுண்பொருளை உணர்ந்திருந்தனர். தமக்குள் அந்த ரஹஸ்யத்தை அவர்கள் பேணிப்பாதுகாத்தனர். கருணைவாய்ந்த திருவரங்கன் ஓராண்டு கேட்டு வந்து இந்த உண்மையான ஒண்பொருளைக் கோஷ்டியில் அந்வயிக்காதவர்களும் பிற்பட்டவர்களும் இழக்கவொண்ணதென்று தான் அருளிச்செய்த தனியனை முதலிலும் முடிவிலும் சொல்லுமாறு தென்மொழி மறையை அநுஸந்திப்பவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு இவ்வொண்பொருளை நாமும் உய்த்துணருமாறு செய்திருக்கிறான். அந்தக்கட்டளையின் பலனே நாம் இன்று முடிவுப்பொருளாய் அநுஸந்திக்கும் “ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்” என்பது.

நன்றி: யதிராஜபாதுகா ஆசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே.வி.வி.ராமாநுஜன்ஸ்வாமி

அலர் தூற்றுதே

ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி அடியேனுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தகாலத்தில் அவ்வப் போது பற்பல ஸுபாஷிதங்களைக் கூறியதுண்டு. அவற்றுள் ஒன்றினைக் கூறுகிறோம். யதி₃ச்ச₂ஸி வஸீகர்த்தும் ஜக₃தே₃கேந கர்மணா₁ பராபவாத₃ ஸஸ்யே₄ய: க₃ா₃ஸரந்நீர் நிவரயா|| (ஒருவன் ஒரே செயலால் உலகம் முழுவதையும் தன்வஸஸப்படுத்த விரும்பு வானேயானால், அவன் பிறரை நிந்தித்தலாகிற பயிர்களை மேய்தலிலிருந்து தனது வாக்காகிறபசுக்களை தடுக்கக்கடவன்) அலர்=பழி. அதாவது ஒருவன் பிறரை நிந்திக்காமல் இருப்பானேயானால், உலகினர் அனைவரும் அவனுக்கு வசப்படுவர். பிறரைத் தூற்றுவது கூடாது என்பதைக் கூறுவதற்கு ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி இந்த ஸ்லோகத்தைக் கூறுவார்.

....ஆசிரியர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மறந்தும் புறந்தொழாமை

ஆசிரியர் ரகுராமன்

ஸ்ரீமந்நாராயணனையொழிந்த பிறதேவதைகளை ஏன் வணங்கக்கூடாது என்று ஸாமாந்யர்கள் பலரும் இக்காலத்தில் கேள்விகேட்கின்றார்கள். அன்னவர்க்கு பதில் கூறுவோம்.

1. ஸகலவேதஸாரமானது திருவஷ்டாக்ஷரமாகிற பெரியதிருமந்த்ரம். இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம். ருக்யஜுஸ்ஸாமம் என்கிற மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாக பூ₄;, பு₄வ: ஸுவ: என்று மூன்று வ்யாஹ்ருதிகள் உண்டாயின. அவற்றின் ஸாரமாக அ,உ,ம என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் உண்டாயின. இதுவே ஓங்காரமாயிற்று. ப்ரணவம் எனப்படும் ஓங்காரத்தில் உள்ள 'அ' என்ற எழுத்து அனைத்துலகிற்கும் காரணமாய், அனைவரையும் காப்பவனாய், திருமகள் கேள்வனையுள்ள எம்பெருமானைக் குறிக்கிறது. 'ம' என்ற எழுத்து அறிவுடையவனான ஜீவாத்மாவைக்குறிக்கிறது. அதாவது உயிரினங்களைக் கூறுகிறது. 'உ' என்னும் எழுத்து 'அ' என்ற எழுத்தினால் சொல்லப்படுபவனுக்கே உரியவன் 'ம' என்ற எழுத்தால் சொல்லப்படும் ஜீவன் என்று காட்டுகிறது. நாராயணனுக்கே அடிமைப்பட்டது ஆத்மா என்று 'உ' என்ற எழுத்து கூறுகிறது.

உலகில் ஒருவனுடைய சொத்தாக இருக்கக்கூடிய வீடு, நிலம் முதலியன வேறு சிலருக்கும் உரியதாக இருக்கக்கூடும். ஒரே நிலம் ஸஹோதரர்கள் இருவருக்கோ, மூவருக்கோ சொந்தமானதாக இருக்கலாம். அது போல் இவ்வாத்மா நாராயணனுக்கும் அடிமை, மற்றொருவனுக்கும் அடிமை என்று கருதுவதற்கு இடமேயில்லாதபடி நாராயணனைத்தவிர எவருக்கும் இவ்வாத்மா அடிமைப்பட்டதல்ல என்பதை தெளிவாக்குகிறது 'உ' என்ற எழுத்து.

இதனையே “அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்” (முமுகுஷாப்படி-61) என்றார் பிள்ளைலோகாசார்யர். எப்படி யாகத்திலே தேவர்களுக்காகக் கல்பிக்கப்பட்ட புரோடாஸத்தை மிகத்தாழ்ந்த விலங்கான நாய்க்கு இடுவது கூடாதோ, அதுபோன்று எம்பெருமானுக்கே உரிய இவ்வுயிரை ஏனையோருக்கு உரியதாகக் கூடாது. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதை விட மற்றையோருக்கு அடிமைப்படாதிருத்தலே முக்யம் என்பதை லோகதேஸரிகள் “ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதா₄நம்” (முமுகுஷாப்படி-63) என்ற ஸூத்ரத்தில் காட்டியிருக்கிறார்.

இலக்கணவிதிப்படி ப்ரணவத்திலுள்ள 'அ' என்ற எழுத்தின் மீது 'ஆய' என்கிற நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஏறிக்கழியும். 'ஆய' என்ற உருபு அடிமைத்தன்மையைக் காட்டுகிறது. ஆக, அ+ஆய+உ+ம்=ஓம் என்று தேறுகிறது. இத்தால் ஆத்மாவானது காக்குமியல்வினான எம்பெருமானுக்கே உரியது

என்பதும், எம்பெருமானையன்றி வேறொருவருக்கும் உரிமைப்படாதது என்பதும் தெளிவாகிறது.

எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த பிற தெய்வங்களுக்கு ஆத்மா அடிமைப்படாமல் திருமாலுக்கே அடிமைப்பட்டதாதலால் நாம் அனைவரும் மற்ற தேவதைகளை வணங்கக்கூடாது.

2. தேவதாந்தரங்களை (ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர பிற தெய்வங்களை) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏன் அநுவர்த்திப்பதில்லை என்று ஸ்ரீபராஶரபட்டரை ஒருவன் கேட்டான். அதற்கு பட்டர் “தேவர்கள் உயர்ந்தவர்கள், மனிதர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்று நீ நினைக்கிறாய். தேவர், மனிதர் என்பது உயர்வு தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாகாது. ஆயுளும், ஆற்றலும் அதிகமாகவிருப்பதால் தேவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று நீ நினைக்கிறாய். உண்மையில் ஸத்த்வகுணம் நிறைந்தவர்களே உயர்ந்தவர்கள், ரஜோகுணமோ அல்லது தமோகுணமோ மேலிட்டவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள். ஸத்த்வகுணம் தலையெடுத்தவர்கள் எம்பெருமானுடைய அடியார்கள். ரஜோகுணம் மிகுந்தவர் ப்ரஹ்மா; தமோகுணத்தை மிகுதியாக உடையவன் ஸீவன் என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிகுந்தவர்களாகையாலே தாழ்ந்தவர்களான தேவர்கள், ஸத்த்வகுணம் மிகுள்ளவர்களாகையாலே உயர்ந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுவர்த்திக்கவேண்டுமேயன்றி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தேவர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்தவேண்டியதில்லை. ப்ரமாணங்களுக்கு மாறுபட்ட விஷயத்தில் ஐயம் எழக்கூடும். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமேயில்லையே. தேவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தொழுவதாகத் தானே ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன” என்று விடையளித்தார்.

அப்படிக்கூறும் ப்ரமாணங்கள் எவையென்னில், கூறுவோம்.

- (i) தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: ப்ரணமம் யேஶபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: (புார, ஶாந்தி 46-130) என்று யஜ்ஞவராஹ உருவத்தில் அவதரித்த விஷ்ணுவை ஒரு தடவை வணங்குபவர்களை இடைவிடாமல் அஞ்ஜலி செய்கிறேன் என்றான் யமதர்மராஜன்.
- (ii) ஸர்வேஶஸ்மை தேஶ்வா: பஶுலிமாவஹந்தி (தை ஶ்ரீக்ஷா 5-3) (தேவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானுடைய அடியவர்களை ஆராதிக்கிறார்கள்-காணிக்கை செலுத்துகிறார்கள்)
- (iii) யஸ் த்வைவம் ப்ரஹ்மணே வித்யாத் தஸ்ய தேஶ்வா அஸந் வஸே என்று புருஷஸூக்தத்தில் பரமபுருஷனே அடையத்தக்க பேறு என்றும், அவனே அடைவதற்கான உபாயம் என்றும் அறிந்தவனுக்கு தேவர்கள் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று ஓதப்பட்டுள்ளது.
- (iv) த்ரவந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேஶ்வதா: நஸ்யந்தி ரக்ஷாம்ஸி அபயாந்தி சாரய: (மாங்கள்ய ஸ்தவம்)

என்றவிடத்தில் நரஸிம்ஹப்பெருமானை பஜனை பண்ணுகிற அடியார்களைப் பார்த்து அசுரர்கள் ஓடுகிறார்கள்; தேவர்கள் விழுந்து வணங்குகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

(v) “பிதிருமனமிலேன் பிஞ்ஞுகன் தன்னோடு எதிர்வன் அவன் எனக்கு நேரான்” (நான்.திருவ 84) என்ற திருமழிசைப்பிரானின் பாசுரத்தின் பொருள் லிருந்து சிவனுக்குத் தமோகுணமுண்டு என்பதை நாம் அறிய முடிகிறது. சிவனுக்குப் பிஞ்ஞுகன் என்று பெயர். ‘பிஞ்ஞுகன் தன்னோடு எதிர்வன்’ என்கிறார் ஆழ்வார். அதாவது ‘நானும் சிவனும் ஸமமானவர்கள்; ஞானத்திலே ருத்ரனை ஒத்திருப்பவன் நான்’ என்கிறார். அடுத்ததாக “அவன் எனக்கு நேரான்” என்பதால் நான் அவனை விட உயர்ந்தவன்; அவன் எனக்கு நிகராகமாட்டான் என்று கூறுகிறார். ஸத்த்வகுணம் தலையெடுக்கும் போது சிவன்

“த₃ஸபூதாஸ் ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:।

அதோ஽ஹமபி தே த₃ஸ இதீ மத்வா நமாம்யஹம்।।

(ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் பரமாத்மாவான உனக்கு இயல்வாகவே அடிமைப் பட்டவர்கள். ஆதலால் நானும் உனக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்றறிந்து வணங்குகிறேன்) என்று கூறுவான். ஏதோ ஒருஸமயத்தில் (ஸத்த்வகுணம் தலையெடுத்த போது) இப்படிக்கூறுவான். தமோகுணம் விஞ்சியிருக்கும் மற்ற நேரங்களில் “ஈஸ்வரோஹம்” (நான் ஈஸ்வரன்) என்பான்; நான் தான் பெரியவன் என்று புத்திமாறிவிடும் அவனுக்கு. எனக்கு ஒரே ஸத்த்வகுணமே தவிர சிவனைப் போல் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்து என் புத்தி மாறாது.

சிவனும் பகவானை வழிபடுகிறான். நானும் எம்பெருமானை ஸேவிக்கிறேன். எம்பெருமானை அடிபணிவதில் இருவரும் ஒத்தவர்களானாலும் ஸத்த்வகுணம் தலைசாய்ந்து இதரகுணங்கள் விஞ்சியுள்ள போது சிவனுக்கு அஹங்காரம் வந்துவிடும். பாணஸூர யுத்தத்தில் எம்பெருமானை எதிர்த்து வந்தாற்போலே எதிரம்பு கோத்து நிற்பான். நான் எப்பொழுதும் எம்பெருமானிடத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பவன். என் மனஸ்ஸு பிதிராது; கலங்காது. அதனால் சிவன் எனக்கு நிகராக முடியாது என்கிறார் ஆழ்வார்.

(vi) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் யமசிங்கர ஸம்வாதத்தில்

ஸ்வபுருஷமபி₄ வீக்ஷ்ய பாஸஹஸ்தம் வத்யுதி யம:கில தஸ்யகர்ணமூலே।

பரிஹர மது₄ஸு₄த₃ந ப்ரபந்நாந் ப்ரபு₄ரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் || (3-17-4) (பாஸத்தைக் கையிலேந்தியுள்ள தூதனைக் கண்ணாலே அழைத்து, மதுஸூ₄ தனை அடைந்தவர்களை விட்டுவிலகிச்செல்; நான் ஏனையோர்க்கு ஸ்வாமியேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வாமியல்லன்) என்றான் யமதர்மராஜன்.

ஸ்வபுருஷம் – இவர்கள் யமதர்மராஜாவிற்கு மிகவும் அந்தரங்கமான வேலையாட்கள். எத்தனையோ ஸேவகர்கள் இருந்தாலும் சிலரிடத்தில் மட்டுமே யஜமானனுக்கு ப்ரியமிருக்கும். இப்போது அழைக்கப்படும் தூதுவர்கள் யமனுக்கு ஸ்ரீஸைஸேத₃யாபாத்ரம்-ஐப்பசி18, 3-11-2008

மிகவும் நெருக்கமானவர்கள். இவர்கள் சில பிழைகள் புரிந்தாலும், அவற்றைப் பொருட்படுத்தமாட்டான் யமன். **அபி₄வீக்ய** – தூதுவர்களை ஆதரத்தோடு பார்த்து, தன்னருகே வரும்படி கண்ணுலே சைகை காட்டுகிறான் யமன். **பாஸஹஸ்தம்** – தூதர்கள், உயிரைப்பறித்து வருவதற்காகப் பாஸத்தைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இப்படிக் கொடிய வேஷத்துடன் இருப்பவர்களை அருகில் வரச்செய்து, **வத்யுதி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே** – அந்த தூதுவர்களுக்கு யமனைத்தவிர வேறு தெய்வமே தெரியாது. யமதர்மராஜன் தான் நமக்குத்தெய்வம் என்று இருந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய காதோரத்திலே சொல்லுகிறான் யமன். நம்முடைய ஆணை சில இடங்களிலேதான் விலை செல்லும், **பரிஹர மது₄ஸு₄தந ப்ரபந்நாந்** – விஷ்ணுபக்தர்களிடம் நம்முடைய சட்டம் செல்லாது. எம்பெருமானையே தஞ்சமாகப் பற்றியிருக்கிற அடியார்களிடம் போகாதீர்கள். விஷ்ணுபக்தர்களான அவர்கள் நமக்கு எஜமானர்கள். நாம் அவர்களுடைய ஸேவகர்கள். நீங்கள் அவர்களை ஹிம்ஸிக்கச்சென்றால், ‘மது’ என்று அஸுரனை எம்பெருமான் என்ன பாடுபடுத்தினானோ அதே போல் நம் மையும் தண்டிப்பான். அதன் பிறகு அவனுடைய தண்டனையிலிருந்து நாம் தப்பவே முடியாது. அதனாலே மதுஸு₄தனைப் பற்றிய பாகவதர்களிடத்திலே பவ்யமாக நடந்து கொள்ளுங்கள். **ப்ரபு₄ரஹமந்ய ந்ருணம் ந வைஷ்ணவாநாம்** – அப்பொழுது கிங்கர்கள் யமனிடம் “என்ன ஸ்வாமி! இதுவரையில் நாங்கள் இதனைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்து விட்டோமே. உம்மைத் தானே கடவுளாக நினைத்தோம். உம்மைவிட மேலான ஒரு தெய்வம் உண்டா” என்றனர். அதற்கு யமன் ‘ப்ரபு: அஹம் அந்ய ந்ருணம்’ (விஷ்ணு பக்தர்களைத் தவிர மற்றபேருக்குத் தான் நான் ப்ரபு) ‘ந வைஷ்ணவாநாம்’ (வைஷ்ணவர்களுக்கு நான் எஜமானன் அல்லன்) என்றான். சோறும் தண்ணீரும் தாரகம் என்று இருப்பவர்களுக்கே நான் எஜமானன். வைஷ்ணவாநாம் அஹம் ந ப்ரபு: – வைஷ்ணவர்களுக்கு நான் ப்ரபுவல்லன். வைஷ்ணவர்கள் தான் நமக்கு ப்ரபுக்கள். அவர்கள் அருகில் செல்வதானால் அடக்கவொடுக்கமாகச் செல்லலாமேயன்றி வேறுவிதமாகச் செல்லக் கூடாது என்று கூறும்போது, யமன் இதை ‘கர்ணமூலே’ என்று அவர்கள் காதோரத்திலே சொல்கிறான். ஏன் மெதுவாகக் காதிலே கூறவேண்டும். எல்லாருக்கும் தெரியும்படி வெளிப்படையாக பலத்தகுரலில் கூறக்கூடாது என்றால் கூறக்கூடாது. அதற்கு விஷ்ணுசித்தீயத்தில் எங்களாழ்வான் “‘ராஜதூராந் மா க்யூ:’ இதி வசநவத்” (‘ராஜபத்னியிடம் செல்லாதே’ என்ற வசந்ததைப் போல்) என்று யமன் சொல்லும் வார்த்தை எது போல் உள்ளது என்று காட்டுகிறார். இதனைத் திருப்பாவை ஆரூயிரப்படியில் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் தமிழ்ப்படுத்தினார் “ராஜதூர ப்ராவண்ய நிஷேத₄மும் பிறறியில் பொல்லாதே” என்று.

ராஜவீதியில் நண்பர்கள் இருவர் நடந்து சென்றனர். அரசமாளிகை உப்

பரிகையில் நின்றுகொண்டிருந்தாள் அரசி. நண்பர்கள் இருவரும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு போகையில், ஒருவன், ‘என்ன தான் ராணி மிக அழகானவளா கவும், இளம் வயதினளாகவும் இருந்தாலும் நீ அவளை ஆசைப்படுவது கூடாது, நீ அவளை நினைப்பதே தவறு. இவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிடு’ என்றான். சொன்ன வார்த்தை சரியானது தான். தனது நண்பனைத் தவறானபாதையில் போகாதபடி, மனத்தை அடக்கும்படி கூறுகிறான். ஆனால் சொன்னஇடம் சரியான இடமல்ல; இந்த வார்த்தையானது ராஜஸேவகர்களின் காத்தில் விழுந்தால் என்னவாகும். அரசனிடம் இழுத்துச் செல்வான். ‘அரசியை ஆசைப் படாதே’ என்று சொன்னானே, அவன் உயிர் தான் முதலில் பறிபோகும். அவனை ஸ்ரீ:சேதம் பண்ணிவிடுவான் அரசன்.

அது போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் செல்லாதீர்கள் என்று யமன் சொல் வதும் தவறுதான். ஏன் எனில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்குப் பத்னிகள். நமக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஒன்பது உறவுகள் உண்டு.

“பிதா ச ரக்ஷகஸ்சேஷீ ப₄ர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி: |

ஸ்வாம்யாத₄ரோ மமாத்மா ச பே₄க்தா சாத்யமநூதி₄த: ||” (திருவின் மணாளான எம்பெருமான் இவ்வாத்மாவுக்குத் தந்தையாகவும், காப்பாளனாக வும், தலைவனாகவும், கணவனாகவும், அறியப்படுமவனாகவும், உடையவனாக வும், ஆதாரமாகவும், உயிராகவும், அநுபவிப்பவனாகவும் இருப்பவன் என்று முதல் மந்த்ரமான திருமந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது) என்ற ப்ரமாணங்கொண்டு இவ்வுறவுகளை நாம் அறியலாம். இவற்றில் ஒன்று பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தம். அதாவது கணவன்மனைவி உறவு. நாம் அனைவரும் எம்பெருமானுடைய பத்னிகள். “ராஜாதி₄ராஜஸ்ஸர்வேஷாம்” என்று அனைத்து அரசர்களுடைய அரசனாகவிருப்பவன் எம்பெருமான். யமதர்மராஜனுக்கும் ராஜாவாயிருப்பவன் எம்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணன். (அவனுடைய மனைவிமார்களான) ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களிடம் போகாதீர்கள் என்று யமன் வெளிப்படையாக இறைந்து கூறி னால், அதுகேட்ட எம்பெருமான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் போகலாம் என்ற எண்ணம் இருந்ததா என்று யமனைத் தண்டிப்பன். யமனது பதவியும் பறிபோய் விடும். அரசியை ஆசைப்படாதே, அவளிடம் செல்லவேண்டும் என்று நினைக் காதே என்று பலத்த குரலில் கூறினால், கூறியவன் தண்டனையை அநுபவிப்பது எப்படி உறுதியானதோ அதுபோல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் போகாதீர்கள் என்று யமன் உரக்கக் கூறினால், அவனுக்கு தண்டனை நிச்சயமாக உண்டு. அதனாலே தான் உரக்கக் கூறாமல் காதோரத்தில் மெதுவாகச் சொன்னான். மூடஜநங்களான கிங்கர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதால் கூறினான் யமன்.

(vii) மேலே உதாஹரித்த விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தினார் திருமழிசைப்பிரான்.

“திறம்பேன்மின் கண்டீர் திருவடிதன் நாமம்
மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் – இறைஞ்சியும்
சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனுந்தன்
தூதுவரைக் கூவிச்செவிக்கு” (நான். திருவ 68) என்று. பாகவதர்களுக்கு

என்ன லக்ஷணம் என்பதை ஆழ்வார் இன்னமும் பரிஷ்காரம் பண்ணுகிறார். விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகத்தில் மதுஸூதனனை ஸரணமாகக் கொண்டவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்று காட்டப்பட்டது. இப்பாசரத்தில் வைஷ்ணவர்கள் ஆர் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார் ஆழ்வார். விஷ்ணுபக்தர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்று கூறவில்லை; விஷ்ணுவிற்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்று சொல்லவில்லை; திருமாலையொழிந்த தெய்வங்களை வணங்காமலிருப்பவன் எவனோ அவன் தான் வைஷ்ணவன் என்கிறார். ஏனெனில், இதர தெய்வங்களை வணங்காமல் இருந்தால், என்றாவது ஒருநாள் எம்பெருமானைப் பற்றலாம். மற்ற தேவதைகளிடம் சென்று மாட்டிக்கொண்டால் ஸுலபமாக அவர்களை விட்டு விலகிவரமுடியாது. ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் சிலநாள்களாக மனைவி யொருத்தி கணவனோடு சேர்ந்து வாழாமல், பிரிந்திருக்கிறாள். சேர்ந்து வாழாமற் போனாலும் அவள் தன் கணவனைத்தவிர வேறு எந்த புருஷனுடனும் தொடர்பு இல்லாமலிருக்கிறாள் என்றால், என்றாவது ஒருநாள் அவள் தன் கணவனோடு சேர் விரும்பினாலும், எளிதாக அவனோடு ஒன்று சேர்ந்து வாழலாம். ஆனால் அவளுக்கு வேறொரு புருஷனோடு தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டதானால், அதன் பிறகு அவளது கணவன் ஒருபோதும் அவளை ஏற்கமாட்டான். கணவனோடு சேரவே முடியாது. அதுபோலே நாம் நம்முடைய கணவனான எம்பெருமானை (திருமலை) விட்டு மற்ற தெய்வங்களை நாடிச்சென்றால் மீண்டும் எம்பெருமானைப்பற்றுவது எளி தன்று என்பர் பெரியோர். பகவானை மறந்துவிட்டாலும் பரவாயில்லை; ஒரு முறை ஸரணம் பற்றியபின், அடியோடு மறந்துவிட்டாலும் பாதகமில்லை. ஆனால் எம்பெருமானை விட்டு மற்றொரு தெய்வத்திடம் சென்றால், அது ஒரு ஸ்திரீ தன் புருஷனை விட்டு வேறு ஒரு புருஷனை நாடிச்செல்வதை ஒக்கும். ஆதலால் பாப மும் ஏற்படும். தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணாமலிருந்தால், அதுவே ஒருவன் வைஷ்ணவன் என்பதற்கு அடையாளமாகும். ‘திருவடி தன் நாமம் மறந்தும்’ என்றார் ஆழ்வார். திருவடி-ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன். அவனை மறந்தாலும் புறம் தொழக்கூடாது. அப்படி புறந்தொழாதிருப்பவர்களாகிய போய்விடாதீர்கள் என்றான் யமன் தன் கிங்கரனிடம். அப்படிப் போவதானால் அடக்கவொ டுக்கத்தோடுச் சென்று அவர்களை வணங்கி, ப்ரதகூஷணம் பண்ணிப் போங்கள் என்பதனை ‘இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்’ என்றான். “என்னுடைய மற்ற ஆணைகளை நீங்கள் மீறினாலும், இந்த ஆணையைமட்டும் மீறிவிடாதீர்கள். ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் செல்லாதீர்கள்’ என்ற இக்கட்டளையைக் காப்பாற்றுவ தற்காக என்னுடைய மற்ற கட்டளைகளை நீங்கள் மீறினாலும் குற்றமில்லை” என்று தன் தூதுவனிடம் கூறியதை விளக்கியருள்கிறார் திருமழிசையாழ்வார். தொடரும்.....

மால்

இந்த ஸந்தேஹத்தை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் இந்த ஸுத்ரபாஷ்யத்தில் “ந ச பரமபுருஷ: ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்த₂ப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த₄வா கத₃ாசித₃ாவர்தயிஷ்யதி” என்ற நிதி₄யான ஸ்ரீஸுக்திமூலம் போக்குகிறார். “நினைத்தபடி நடத்தவல்லவனான எம்பெருமான் தனக்கு மிகவும் இனியவனான ஜ்ஞாநியைப் பெற்று ஒருகாலும் திருப்பி அனுப்பமாட்டான்” என்றவாறு. இங்கு “அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த₄வா” என்றதை உயிராகக் கொள்க. ஒரு ஜ்ஞாநி கிடைப்பனா என்றிருக்கும் எம்பெருமான் தன்னுடைய ஆராதகாதலுக் கிலக்காயிருக்கும் ஜ்ஞாநியைப் பெற்று ஒருக்காலும் திருப்பி அனுப்பமாட்டான். ஸ்வதந்த்ரனான எம்பெருமான் திருப்பி அனுப்பிவிடுவனா என்ற ஸந்தேஹத்திற்கு இதுவன்றே சரியான பதில்.

“ஜ்ஞாநிநம் லப்த₄வா” என்றதால் ஜ்ஞாநியைப் பெறுபவன் எம்பெருமான் என்றராயிற்று. அதாவது எம்பெருமான் ப்ராப்தா என்னுமீவ்வர்த்தத்தை மலையின் ஸிகரத்தில் ஒரு பொருளை உயர்த்திக்காட்டுமாபோலே ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸிகரத்தில் காட்டியருளுகிறார் ஸ்வாமி. ‘லப்த்வா’ என்றதால் ‘எம்பெருமான் ப்ராப்தா’ என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் என்று கூறலாகாது என்று எண்ணலாம். இப்படித்திருவுள்ளமில்லாதபோது ‘ஆகூதம் ஜ்ஞாநிநம்’ (பரமபதத்திற்கு வந்த ஜ்ஞாநியை) என்றிங்ஙனே சொல்லியிருக்கலாம். ‘லப்த்வா’ என்றருளிச்செய்திருப்பதால் ‘எம்பெருமான் ப்ராப்தா’ என்பதே ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் என்று தெளியலாம்.

‘லப்த்வா’ என்றருளிச்செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் எம்பெருமானுக்கு ஜ்ஞாநியிடமுள்ள கரைகடந்த காதலைக் காட்டும் கீதாஸ்லேகங்களையும் காட்டுகிறார் ஸ்வாமி. அவற்றுள் “ஜ்ஞாநித்வாத்மைவ மே மதம்” (கீதை 7-18) என்பதையும், “வாஸுதே₃வஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄:” (கீதை 7-19) என்பதையும் சிறிது விளக்குகிறேன்.

“என்னைவிட்டுப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமல் என்னையே மேலான ப்ராப்யமாகக் கொண்டுள்ள ஜ்ஞாநி எனக்கு ஆத்மா என்று என் மதம்” என்கிறான் கண்ணன். (ப்ராப்யம் = அடையப்படும் பொருள்). ஆத்மா உடலைத்தாங்குமதாய், நியமிக்குமதாயிருக்கும். உபநிஷத்தானது எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் எம்பெருமான் ஆத்மா என்று கூறிற்று. கண்ணன் ‘என்னைத் தாங்குபவன் ஜ்ஞாநி’ என்பதே என் எண்ணம் என்கிறான். ஜ்ஞாநியாலே தாங்கப்படுமவனாய், கட்டளையிடப்படுமவனாய், ஜ்ஞாநிக்கு அடிமையாயிருக்கிறேன் நான் என்கிறான். ஆக ஜ்ஞாநியை விட்டுப்பிரிந்தால் எம்பெருமானால் வாழமுடியாது என்று அறிகிறோம்.

இதற்கு அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ‘என்னை மேலான ப்ராப்யமாகவும் உபாயமாகவும் கொண்டவனான மஹாத்மா கிடைத்தற்கு மிகவும் அரியவன்’

என்றான் கண்ணன். இதிலிருந்தே அப்படி ஒருவன் கிடைப்பது என்ற ஏக்கம் எம்பெருமானுக்கு இருப்பதை உணரலாம்.

எம்பெருமானுக்குப் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கை, திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கை, ராமன் கர்ஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களெடுக்கை, எல்லாப்பொருள்கட்கும் ஆத்மாவாயிருக்கை, கோயில்களிலும் நம்முடைய அகங்களிலும் திருமேனியோடு எழுந்தருளியிருக்கை ஆகிய ஐந்து நிலைகள் உள்ளன. இவ்வைந்து நிலைகளிலும் ஜீவாத்மாக்கள் பக்கல் எம்பெருமானுக்குள்ள மையல் நன்கு புலப்படுகிறது என்னுமத்தை விரிவாக விண்ணப்பிக்கிறேன்.

முதலில் திருவரங்கம் முதலான கோயில்களிலும், நம்முடைய கர்ஹங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம் எனப்படும் நிலையைப் பார்ப்போம். பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளால் போற்றப்படுபவனான எம்பெருமான், தன்னுடைய மஹிமையை மறைத்துக்கொண்டு, கோயில்களில் அர்ச்சகர்களுக்கும், வீடுகளில் நமக்கும் வஸப்பட்டவனாய், நாம் செய்யும் திருவாராதந்தையேற்றுக்கொண்டு, நம்முடைய குற்றங்களைப்பொறுத்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கையே அவனுக்கு நம்மீதுள்ள காதலைக்காட்டுகிறது. யாருடைய கண்ணுக்கும் புலப்படாத நாம் நம்முடைய அழகையும் குணங்களையுங்காட்டி இவர்களை நம் மிடத்தில் ஈடுபடுத்தி இவர்களைப்பெறுவோம் என்று நினைத்தன்றே அவன் அர்ச்சாருபத்தோடு எழுந்தருளியுள்ளான்.

எம்பெருமானையுடைய நாம் கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதாக நினைத்திருக்க, அவன் நம்மைப்பெறுவதற்காகப் பற்பல உபாயங்களைப் பண்ணுகிறானாயிற்று. முனிவர் முதலானோர் தாம் விரும்பிய பலத்தைப் பெறுவதற்காகத் தவம் செய்வார். தவம் என்றால் உடலை வருத்துதல். தவம் செய்யுமவர்கள் ஆற்றுத்தண்ணீரிலும், மலையுச்சியில் நின்றும், தம்மைச்சுற்றி நான்கு புறங்களிலும் நெருப்பை வளர்த்து, ஸூர்யனாகிற ஐந்தாவது நெருப்புக்கொளுத்த ஐந்துதீயூடு நின்றும் தவம் செய்வார். எம்பெருமானும் நம்மைப் பெறுவதற்காக இவ்வாறு தவம் செய்கிறான்.

எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேஸங்களில் திருவரங்கம், திருமலை, காஞ்சீபுரம் ஆகியவை முக்யங்கள். திருவரங்கத்தில் இருபுறமும் காவிரியாறு ஓட, நடுவில் கிடந்து தவம் செய்கிறான். திருமலையில் மலையின் உச்சியில் நின்று கொண்டு தவம் செய்கிறான். காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரஹ்மாவினுடைய வேள் வித்தீயில்நின்றும் தோன்றினாகையால் நெருப்பிடையே நின்று தவம் செய்கிறான். 'கோரமாதவம் செய்தனன் கொலறியேன்' என்றார் திருப்பாணழ்வார். எம்பெருமான் என்னுடைய பாபங்களனைத்தையும் போக்கி, என்னை அவனிடத்தில் பக்தியுடையவனாகப்பண்ணி, என்னுள் புகுந்தான். இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைப்பதற்கு நான் எந்த உபாயமும் செய்யவில்லை. இரண்டாற்றுக்கு நடுவில் அவன் என்ன தவம் செய்தானோ அறியேன் என்கிறார் ஆழ்வார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் “இத்தனை அடியரானார்க்கிரங்கும் நம் அரங்குயை பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே” என்றருளிச்செய்தார். இத்திருமலைப்பாட்டின் அர்த்தத்தைச்சற்று விரிவாக அநுபவிப்போம். தேன்கூட்டை ஈக்கள் மொய்க்குமாபோலேயும், நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறும் ஏறும்புகள் போலேயும் பாபங்கள் இவ்வாத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்படி இவ்வாத்மா பண்ணும் பாவக்குவியல்கள் மேருமலைகள் போல் மிகப்பெரியனவாயுள்ளன. நல்ல மருத்துவரை அடைந்தால் நம்மிடமுள்ள தூர்வயாதி நீங்குவது போல, கேசவனான எம்பெருமானை அடைந்தால் இப்பாபக்குவியல்களும் நம்மைவிட்டு நீங்குகின்றன. நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுப்பொதி அழியுமாபோலே நம்முடைய பாபக்குவியல்களும் அழிகின்றன.

எம்பெருமானுக்கு உலகைப்படைப்பதில் உள்ள ஸக்தி போன்றது நமக்குப் பாபங்களைச் செய்வதில் உள்ள ஸக்தி. ஒரு கூணத்தில் செய்யக்கூடிய பாபங்கள் பல்லாயிரம் ஊழிக்காலங்கள் அநுபவித்தாலும் அழியாதவை. இப்படிப்பட்ட பாபங்களைப் போக்குவதற்கு யாராலும் முடியாது. எல்லாம்வல்லவனான எம்பெருமானால் மட்டுமே முடியும். மாணி எனப்படும் பூச்சி தான் வெளியே வரமுடியாதபடி தன்னைத்தானே சுற்றிக்கூடுகட்டிக்கொள்ளும். அதே போல் ஜீவாத்மாவும் தன்னுடைய முயற்சியால் வெளியே வரமுடியாதபடி பாபங்களாகிற கூட்டைக் கட்டிக்கொள்கிறான். நடுக்கடலில் ஒருசிறிய ஈ துன்புறுவதுபோல, அணுவளவுள்ள ஆத்மா பாபக்கடலில் துன்புறுகிறான். இவ்வாறு பாபமே செய்தவொருவனை எம்பெருமான் கரையேற்றினான் என்பது இப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டது.

கூத்தரபந்து என்பவன் அரசகுலத்தில் பிறந்தவன். கூத்தரபந்து=கூத்திரியர்களில் தாழ்ந்தவன். இவனுடைய கொடிய நடத்தையைப்பார்த்து உறவினர்கள் அனைவரும் இவனைக்கைவிட்டனர். காட்டிலே திரிந்துகொண்டு, ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் ஒருமாமுனிவர் வழிதவறி இவனிருக்கும் காட்டுக்கு வந்தார். மிகுந்த தாஹத்தையுடையவரான அவர் ஒரு குளத்தைக் கண்டார். தாபத்தின் மிகுதியால் அவர் குளத்தில் விழ, அவரைத் தூக்கி, அவருக்கு உணவுகொடுத்துப் பணிவிடைசெய்தான். இவனைப்பற்றி அவர் வினவ, தன்னுடைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். அம்முனிவர் தீக்குணங்களை விடுமாறு அவனிடம் கூற, தீயகுணங்களுக்கு இருப்பிடமான என்னால் இவைகளை விட முடியாது என்றான். இவனை நல்வழிப்படுத்த எண்ணிய முனிவர், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிரு என்று கூறிச்சென்றார். அவனும் இடைவிடாது கோவிந்தநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்து, சிலகாலங்கழிந்து மரணமடைந்து, அந்தணர் குலத்தில் பூர்வஜந்மஸ்மரணத்துடன் பிறந்து, கோவிந்தனான எம்பெருமானையே ஆராதனம் செய்து பரமபதமடைந்தான்.

திருவரங்கத்தெம்பெருமானுக்கு அடியார்களிடமுள்ள மையல் இப்பாட்டில் வெளிப்படும்படியை அடுத்துக்காண்போம் தொடரும்

ஸ்ரீ:

கோயில்கந்தாடைஅண்ணன் அருளிச்செய்த வரவரமுந்யஷ்டகம்.
(பொழிப்புரை: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதரகுபதிஸ்வாமி, சென்னை)

1. பர்யங்கே஽பி பரம் தத்த்வம் ரங்க₃ஸாயிநமேவ ய:|
உத்திஷ்ட₂த்யநுபூ₄யாஹம் தம் வந்தே₃ வரயோகி₃நம்||
2. உஷஸ்யுத்த₂ய லோகாசார்யப்ரமுக₂ாசார்யஸ₁ஃக்திபி₄:|
உச்சை: ஸ்துத்வா஽த₂ கோவிந்த₃ம் தத்தி₃வ்யஸ்த₂லாஞ்சிதம்||
3. காவேர்யா: கமலோத்₃ப₄ாஸி ஸம்ஸ்ப்ரு₃ய ஸலிலம் ஸு₄ப₄ம்|
கோவிந்த₃குணஸீலாதி₃ த்யாத்வாஸ்ருகலிலாநந:||
4. ரோமாஞ்சிதசலத்₃க₃ாத்ர: ப₄க்த்யா பரமயைவ ய:|
புநாதி தீர்த்த₂ம் ஸங்க₃ாஹ்ய தம் வந்தே₃ வரயோகி₃நம்||

சிற்றஞ்சிறுகாலையில் துயிலுணர்ந்து, பெருமிடற்றுடன் பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலிய ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸ₁ஃக்திகளால் திருவரங்கத்தெம்பெருமானைத் துதித்து, பின்னர் தாமரைமலர்களால் மிகவும் விளங்காநிற்கும் திருக்காவிரியின் தூயநீரை ஆசமநம் செய்து, எம்பெருமானின் ஸௌஸீல்யாதி₃ தி₃வ்யகுணங்களை நினைந்துருகி, கண்ணீர் நிறைந்த திருமுகத்தையும், மயிர்கூச்சேறி அதனால் சிறிதசைகின்ற திருமேனியும் உடையராய், எவர் மிகுந்த ப₄க்தியுடன் குடைந்து நீராடி, அத்தீர்த்த₂த்தைப் புனிதமாக்குகிறாரோ, அத்தகைய மணவாளமாமுனிகளை வணங்குகிறேன்.

5. ப₄கவச்ச₂ாஸ்த்ரநி₃ஷ்டவிதி₄நைவ நிமஜ்ஜ்ய ய:|
தி₃வ்யகாஷாயஸு₃தே₄ார்த₄வபுண்ட₃ரமாலாதி₃பூ₄ஷித:||
6. மஹாமந்த்ராதி₃ ஸம்ஜப்ய விஸிஷ்டை: பரிவாரித:|
ஸ்ரீரங்க₃த₄ாம ஸம்ஸேவ்ய தத்தத்த்வாந்யுப₃ப₃ருமஹ்ய ச||
7. ஆராத்த₄ய ரங்க₃ராஜாதீ₃ந் அநுயாக₃ம் வித₄ாய ச|
அபுநாத₃ம்ருதைரார்யாந் தம் வந்தே₃ வரயோகி₃நம்||

எவர் ப₄க₃வச்ச₂ாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விதி₄யின்படி நீராடி, பின் செந்துவர்நல்லாடையையும், ப்ரகாஸியாநிற்கும் திருமண்காப்பையும், திருமணித்தாவடங்களையும் அணிந்து, திருமந்த்ரம் முதலியவைகளை ப்ரீதிக்குறுப்பாக ஜபித்து, சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவாதி₄காரிகளால் புடைசூழப்பெற்று, பெரிய பெருமானின் ஸந்நிதி₄யை அடைந்து, அக்கோயிலின் ஆழ்பெரும் தத்வங்களை அடியார்களுக்கு விவரித்தருளி, பெரியபெருமாள் முதலானோரைத் திருவடி

தொழுது, பின்பு எம்பெருமான் கண்டருளின தளிகையை ப்ரஸாத₃பு₃த்தி₄ யுடன் ஸ்வீகரித்து, பின்னர் தமது வாக்யம்ருதத்தால் நற்சீடர்களைப் புனிதர்களாகச் செய்தருள்கிறாரோ, அத்தகைய மணவாளமாமுனிகளை வணங்குகிறேன்.

8. வந்தே₃ ஸௌம்யவராக்₃ர்யயோகி₃நமஹம் த்₄யாநாம்ருதாஸ்வாதி₃நம்
ஸ்ரீரங்க₃ாதி₄பபாத₃பங்கஜபரீசர்யாகு₃ணைகாந்திநம் |
ஆஜ்ஞாஸாஸ்த்ரவிதே₄ரவிச்யுதமலம் ஸம்ஸாரிக்₃ந்த₄ாஸஹம்
காலேஷு த்ரிஷு சைவ காமித₂லப்ராப்த்யை கு₃ருணம் கு₃ரும் ||

எம்பெருமான் மற்றும் ஆசார்யர்களை த்₄யாநித்தலான அம்ருதத்தைச் சுவைப்பவரும், ஸம்ஸாரிகளின் க்₃ந்த₄மாத்ரத்தையும் ஸஹியாதவராய் முக்காலங்களிலும் பெரியபெருமானின் திருவடித்தாமரைகளில் கைங்கர்யம் செய்வதிலேயே ஈடுபட்டவரும், அவனது ஆஜ்ஞாருபமான ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளால் விதி₄க்கப்பட்டுள்ள கர்மங்களிலிருந்து நழுவுதலாகிய குற்றமற்றவரும், அப்பெருமானுக்கே ஆசார்யரானதால் அனைத்து ஆசார்யர்களுக்கும் ஆசார்யராய் விளங்கும் மணவாளமாமுனிகளை விரும்பிய பலனை அடையும் பொருட்டு வணங்குகிறேன்.

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் அருளிச்செய்த வரவரமுநிமங்குளம்

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ருமுநீந்த்₃ராய மஹாத்மநே |
ஸ்ரீரங்க₃வாஸிநே பூ₄யாத் நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்குலம் || 1.

மிகுந்த ஜ்ஞாநத்தை உடையவரும், திருவரங்கத்தில் நித்யவாஸம் செய்பவரும், கைங்கர்யச் செல்வத்தைக் கொண்டவருமான அழகியமணவாளமாமுனிகளுக்கு எப்பொழுதும் மங்களம் உண்டாகட்டும்.

ஸ்ரீரங்க₃ாதி₃ஸ்த₂லேஸாநாம் மங்கு₃லாஸாஸநம் ஸு₄ப₄ம் |
குர்வதே ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே நித்யமங்குலம் || 2.

கோயில் முதலிய தி₃வ்யக்ஷேத்ரவெம்பெருமான்களை நன்றாய் மங்கு₃ளாஸாஸநம் செய்பவரான மணவாளமாமுனிகளுக்கு எப்பொழுதும் மங்கு₃ளம் உண்டாகட்டும்.

ஸ்ரீராமாநுஜயோகீ₃ந்த்₃ரத₃ர்ஸநாப்₃தி₄ஸுத₄ாம்ஸவே |
ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸர்வஜ்ஞாயாஸ்து மங்கு₃லம் || 3.

எம்பெருமானார்த்₃ர்ஸநமாகிற ஸமுத்₃ரத்திற்கு சந்த்₃ரன் போல் ஆநந்த₃த்தை விளைவிப்பவரும், அனைத்தையும் அறிந்தவருமான மணவாளமாமுனிகளுக்கு மங்கு₃ளம்.

ஸ்ரீபதேஸ்சரணம்பே₄ஜப்ரேமாம்ருதமஹாப்₃த₄யே |
ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸத்த்வோத்₃ரிக்க்தாய மங்கு₃லம் || 4.

ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளில் உள்ள ப்ரேமமெனும் அம்ருதத்திற்குப் பெருங்கடல் போன்றவரும், மிகுந்த ஸத்த்வகு₃ணம் நிறைந்த ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஐப்பசி18, 3-11-2008

வருமான மணவாளமாமுனிகளுக்கு மங்குளம்.

ஸ்ரீராமாநுஜப₄ஷ்யார்த்த₂வ்யாக்₂யாநாஸக்தசேதஸே|

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸதாபே₄க்யாய மங்குலம்|| 5.

எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீப₄ஷ்யஸூக்திகளிலும், அதன் அர்த்த₂விஸேஷங்கள் மற்
றும் வ்யாக்₂யாநங்களிலும் ஈடுபட்ட மனத்தை உடையவரும், எப்பொழுதும்
இன்பத்தைப் பயப்பவருமான மணவாளமாமுனிகளுக்கு மங்குளம்.

ஸ்ரீமச்ச₂ட₂ாரிஸூக்தீநாம் வ்யாக்₂யாவைத₃க்ய₃யஸாலிநே|

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸத்யாஸ்லிஷ்டாய மங்குலம்|| 6.

நம்மாழ்வாருடைய ஈரச்சொற்களின் வ்யாக்₂யானங்களான ஈடு முதலியவை
களில் மிகுந்த திறன் வாய்ந்தவரும், எப்பொழுதும் நல்லோர்களுடன் நெருங்கி
யிருப்பவருமான மணவாளமாமுனிகளுக்கு மங்குளம்.

ஸ்ரீராமாநுஜபாத₃ர்ப்₃ஜப்ராப்யப்ராபகப₄வதாம்|

ப்ராப்தாய ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே நித்யமங்குலம்|| 7.

எம்பெருமானாரின் திருவடித்தாமரைகளில் உபாயோபேயபூ₃த்ய₃யைக் கொண்
டவரான மணவாளமாமுனிகளுக்கு எப்பொழுதும் மங்குளம் உண்டாகட்டும்.

அஷ்டாக்ஷரப்₃ரஹ்மவித்யாநிஷ்ட₂ாயாமிததேஜஸே|

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸௌரிஹ்ருத்யாய மங்குலம்|| 8.

திருமந்த்ரமாகிற ப்₃ரஹ்மவித்யையில் நிலைபெற்றவரும், அளவற்ற புகருடைய
வரும், எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்திற்கு மிக உகந்தவருமான மணவாளமா
முனிகளுக்கு மங்குளம்.

ஸத்யாத்யவயாநுஸந்த₄ந ஸாக்ஷாத்க்ருதமது₄த்ய₃விஷே|

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸாந்திபூ₄ஷாய மங்குலம்|| 9.

எப்பொழுதும் மந்த்ரரத்நமான த்யவயத்தை அநுஸந்தி₄ப்பதினால் எம்பெருமானை
ஸாக்ஷாத்கரித்தவரும், புலனடக்கம் முதலிய நற்குணங்களை அணிகலனாகக்
கொண்டவருமான மணவாளமாமுனிகளுக்கு மங்குளம்.

ப்ரபந்நஜநஸந்தே₃ஹமந்த்யாராய மஹாத்மநே|

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸாத்வி₃கேந்த்யாராய மங்குலம்|| 10.

தன்னை ஸரணமாகப் பற்றும் அடியார்குழாங்களுக்கு தே₃வலோகத்து மந்த்யார
வ்ருக்ஷம் போல் வேண்டியதைத் தந்தருள்பவரும், உயர்ந்த குணங்களுடைய
வரும், ஸஜ்ஜநங்களுக்குத் தலைவருமான மணவாளமாமுனிகளுக்கு மங்குளம்.

துலாமாஸே₅வதீர்ணய பே₄ாகியிராஜாம்ஸதஸ் ஸாபே₄|

மூலர்க்ஷே ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே நித்யமங்குலம்|| 11.

ஐப்பசியாம் நன்மாதத்தில், மூலநக்ஷத்ரத்தில், திருவநந்தாழ்வானின் அம்ஸமாய்
ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-ஐப்பசி18, 3-11-2008

அவதரித்தவரான மணவாளமாமுனிகளுக்கு எப்பொழுதும் மங்குளம் உண்டாகட்டும்.

ஸ்ரீஸைலேசகுரோர் தீவ்யஸ்ரீபாத்யாம்புருஹாலயே |
ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநயே ஸர்வத்யா நித்யமங்குலம் || 12.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை என்று ப்ரஸித்த₄ரான திருமலையாழ்வாரை ஆசார்யராகப் பெற்று, அவருடைய தீவ்யமான திருவடித்தாமரைகளைத் தமது இருப்பிடமாகக் கொண்ட மணவாளமாமுனிகளுக்கு எப்பொழுதும் மங்குளம் உண்டாகட்டும்.

ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவரவரமுநிஸுப்ரப₄ாதம்

1. ரவிருதீகஸ்த்வத₂ாபி ந விநஸ்யதி மே திமிரம்
விகஸதி பங்கஜம் ஹ்ருத₃யபங்கஜமேவ ந மே |
வரவரயோகி₃வர்ய ! வரணீய ! த₃யைகநிதே₄ !
ஜயஜய தே₃வ ஜாக்₃ருஹி ஜநேஷு நிதே₄ஹி தீ₄யம் ||
கதிரவன் உதித்துவிட்டான். ஆயினும் அடியேனுடைய அஜ்ஞாநமாகிய இருள் மறையவில்லை. கமலங்கள் மலர்கின்றன. எனினும் அடியேனது ஹ்ருத₃ய கமலம் மட்டும் விகஸிக்கவில்லை. அழகியமணவாளமாமுனியே! தஞ்சமடையத் தகுந்தோனே! த₃யாநிதி₄யே! உமக்குப் பல்லாண்டு. தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேண்டும். அடியார்களிடத்தில் நற்புத்தியை ஏற்படுத்தவேண்டும்.
2. ஸ்வபநமித₃ம் தவ ஸ்வமஹிமாநுப₄வைகரஸம்
தத₃பி தத₂ாவித₄ம் ததீ₃தி ஜாது ந வேத்தி ஜந: |
வரவரயோகி₃வர்ய ! ததீ₃த₃ம் விஜஹாது ப₄வாந்
அபரிமிதம் ஹிதம் த்ரிஜக₃தாமநுசிந்தயிதும் ||
மணவாளமாமுனியே! தேவரீர் திருக்கண்வளர்ந்தருள்வது உலகத்தாருடைய தாமஸமான உறக்கம் போன்றதல்ல. பின்என்னவெனில், தம்முடைய மஹிமையை அநுபவிப்பதற்காகவே. ஆனால் ப்ராக்ருதஜநங்கள் ஒருபொழுதும் அதை அவ்வாறு அறிந்துகொள்வதில்லை. தேவரீர் இப்பொழுது மூவுலகங்களுக்கும் அளவற்ற நன்மையை எண்ணுவதிற்பொருட்டு திருக்கண்வளர்ந்தருள்வதைத் தவிர்க்கவேண்டும்.
3. அவதரணம் ததே₃வ ஜக₃தாமவிவேகப்₄ருதாம்
விவித₄ஹிதாவபே₃ாத₄நக்ருதே ஹி க்ருதம் ப₄வதா |
தத இத ஏஹி யோக₃ஸயநாந்மம நாத₂
ஜநாந் அம்ருதமயைரபாங்க₃வலயைரபி₄ஷேசயிதும் ||
அடியேனுக்கு ஸ்வாமியானவரே! அவிவேகிகளைக் கொண்ட இவ்வுலகத்

திற்குப் பலவித₄மாக நன்மையை பே₃ராதி₄ப்பதின் பொருட்டு, தேவரீரால் திருவவதாரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இம்மக்களை அம்ருதம் நிறைந்த கடாஶங்களாலே நீராட்டுவதின் பொருட்டு உயோகுதுயிலிலிருந்து இங்கு எழுந்தருள்வீராக.

4. ஸரத₃ரவிந்த₃ ப்₃ருந்த₃ஸுஷமாபரிபோஷஜுஷா தவ
நயநேந கேசந பரே சரணேந தத₂ர|

மது₄ரக₃பீரதீ₄ரசதுரைருதி₃தைரிதரே வரத₃!

து₄ரம் த₄ரந்தி ப₄வஸிந்து₄மமும் தரிதும்||

அடியார்கள் விரும்பும் வரங்களை அளிப்பவரே! சிலர் ஸரத்கால தாமரைக் கூட்டத்தினுடைய மிகுந்த அழகினால் உண்டானது போன்ற செழிப்புடன் கூடிய தேவரீருடைய திருவடிகளால், மற்றும் சிலர் அத்தகைய திருக்கண்களால், மற்றவர்கள் இனிமையான, ஆழ்பொருள்கள் கொண்ட, உறுதியான, திறன் வாய்ந்த, தேவரீருடைய திருவாக்குகளால் இந்த ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுவ தற்கு உறுதிகொள்கிறார்கள்.

5. பரமநபே₄நிவாஸ! ப₂ணிபுங்க₃வ! ரங்க₃பதே:

ப₄வநமித₃ம் ஹிதாய ஜக₃தோ ப₄வதா₅தி₄க₃தம்|

தத₃பி ஸதை₃வ தே₃வ! ந்ருக₃திம் ப்ரக₃குருஷே

ததீ₃ஹ மஹத் தவைவ குரு வைப₄வமுத்₃பி₄து₃ரம்||

பரமபத₃த்தில் நித்யவாஸம் செய்யும் திருவநந்தாழ்வானின் அவதார பூ₄தரே! தேவரீர் இவ்வுலகின் நன்மையின் பொருட்டே திருவரங்கத்தெம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்கும் இத்தலத்தை அடைந்துள்ளீர். இப்படியிருப்பினும் தேவரீர் எப்பொழுதும் உம்மை ஒருஸாத₄ாரண சேதனைப்போலவே வெளிப் படுத்திக் கொள்கிறீர். தேவரீரது மிகுந்த பெருமையை அனைவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்துவீராக.

6. த்வத₃பி₄மதப்ரியஸ்த்வதநுவர்த்தநத₄ந்யதமாத்

அலமதிரித்த இத்யகி₂லலோகஸு₃பே₃ராத₄மித₃ம்|

அவநிதலம் த்வதீப்ஸிதமிதம் ச ஹி தத்ர வஸந்

அயமகி₂லஸ்ததை₃வ நிருபாயமுபைதி பத₃ம்||

தேவரீரை அநுவர்த்திக்கும் ப₄ாக₃யாதி₄கரைக் காட்டிலும் தேவரீருடைய அடியார்களுக்கு ப்ரியமானவரே தேவரீருக்கு அத்யந்தம் ப்ரியமானவராகிறார். இப்பூ₄தலம் தேவரீரால் மிகவும் விரும்பப்பட்டது. ஆகையால் இங்கு வஸித்துக்கொண்டே (தேவரீருடைய கடாஶத்தால்) பரிபூர்ணரான இவ்வடிய வர் மற்றொரு உபாயமின்றி உயர்ந்த பதவியை அடைகிறார்.

வரவரமுநிஸுப்ரப₄ாதம் நிறைவுற்றது.

—ஸ்ரீ.உ.வே.பரதரகுபதிஸ்வாமி

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்—ஐப்பசி18, 3-11-2008

श्रीदेवराजगुरुभिः अनुगृहीता वरवरमुनिदिनचर्या
ஸ்ரீதேவராஜகுரு என்னும் ளறும்பியப்பா அருளிய

வரவரமுநி தி₃நசர்யா

(உரை- ந்யாய வேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீ.உவே. தி.அ.க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி, திருப்பதி)

முன்னுரை

ஸ்ரீவரவரமுநி தி₃நசர்யை என்னும் நல்லநூலை இயற்றிய ஸ்ரீதே₃வராஜகு₃ரு என்று ப்ரஸித்₃தி₄பெற்ற ளறும்பியப்பா மிகப்பெரிய வித்₃வானும் கவியுமாவார். இவர் மணவாள மாமுனிகளின் ப்ரத₄நா₃ சரிஷ்யர்கள் எண்மரில் ஒருவர். ஆசார்யராகிய மணவாளமாமுனி களையே தெய்வமாகக் கருதிய இப்பெரியவர் அவர் விஷயமாக வரவரமுநி காவ்யம், வரவரமுநிசம்பூ, வரவரமுநிசதகம் முதலிய பலநூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவருடைய மற்றுள்ள பெருமைகளைப் பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் அருளிய யதீந்த₃ரப்ரவணப்ரப₄வம் என்னும் நூலில் பரக்கக் காணலாம். கி.பி.1370 முதல் கி.பி.1443 வரையில் வாழ்ந்தருளிய மணவாளமாமுனிகளின் காலமே இவருடைய வாழ்ச்சிக்காலமாகும். இவர் மணவாள மாமுனிகளின் நித்யாநுஷ்டானங்களைப்பற்றி ஸ்ரீவரவரமுநிதி₃நசர்யை என்ற நூலினையும் இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் முன்று பிரிவுகளைக்கொண்டது. பூர்வதி₃நசர்யை, யதிராஜ விம்ஸதி, உத்தரதி₃நசர்யை என்பன அப்பிரிவுகள். ஒருநாளின் முற்பகுதியின் அநுஷ்டாநத்தையும், பிற்பகுதியின் அநுஷ்டாநத்தையும் முறையே தெரிவிப்பன பூர்வதி₃நசர்யையும், உத்தரதி₃நசர்யையும் ஆகும். எம்பெருமானாரைப்பற்றி த₄யாநித்துத் துதிப்பதும் மணவாளமாமுனிகளின் அநுஷ்டாநத்தில் சேர்ந்ததாகையால் பெரியோர்கள் மணவாளமாமுனிகள் எம்பெருமானார் விஷயமாக அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்ஸதியையும் பூர்வோத்தர தி₃நசர்யைகளின் இடையில் சேர்த்தருளினர்.

இம்முன்று பகுதிகளைக்கொண்ட ஸ்ரீவரவரமுநிதி₃நசர்யை என்னும் நூலுக்கு ஏறக்குறைய 260 வருடங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்தருளிய 'வாதூ₄லவீரராக₄வஸூரி' என்ற திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி பணித்தருளிய ஸம்ஸ்க்ருதவ்யாக்யானத்தைத் தழுவித் தமிழில் ஒருரை எழுதப்படுகிறது.

ளறும்பியப்பாவின் தனியன்

सौम्यजामातृयोगीन्द्रचरणाम्बुजषट्पदम् ।

देवराजगुरुं वन्दे दिव्यज्ञानप्रद शुभम् ॥

ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீந்த₃ரசரணம்பு₃ஜஷ்ட்பத₃ம் ।

தே₃வராஜகு₃ரும் வந்தே₃ தி₃வ்யஜ்ஞாநப்ரத₃ம் ஸாப₄ம் ॥

ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீந்த்ர-அழகியமணவாளமாமுனிகளின், சரணம்பு₃ஜஷ்ட்பத₃ம்- திருவடித்தாமரைகளில் வண்டுபோல்படிந்து ரஸாநுப₄வம் செய்பவரும், தி₃வ்யஜ்ஞாநப்ரத₃ம் - (தம்மையண்டினவர்க்கு) உயர்ந்த ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை அளிப்பவரும், ஸாப₄ம்

—அறிவினாலும், அநுஷ்டாநத்தாலும் ஸோபி₄ப்பவருமான, தே₃வராஜகு₃ரும் — தே₃வராஜகு₃ரு என்ற எறும்பியப்பாவை, வந்தே₃—வணங்கித் துதிக்கிறேன்.

நூல்

1) **अङ्गे कवेरकन्यायाः तुङ्गे भुवनमङ्गले ।
रङ्गे धाम्नि सुखासीनं वन्दे वरवरं मुनिम् ॥**

அங்கே கவேரகந்யாயாஸ் துங்கே₃ பு₄வநமங்க₃ளே ।

ரங்கே₃ த₄ம்நி ஸுக₂ாஸீநம் வந்தே₃ வரவரம் முநிம் ॥

அவ.— ஸ்ரீவரவரமுநித₃ாஸரென்னும் மறுபெயரையுடைய தே₃வராஜகு₃ருவாகிய எறும்பியப்பா 'கு₃ரு என்பவர் ஸாக்ஷாத் நாராயணாவதாரமாகையால் அவருடைய திருநாமத்தை எப்போதும் ஜபிக்கவேண்டும். அவருக்கு வசப்பட்டு வாழவேண்டும். அவரிடத்தில் ப₄க்தியைச் செலுத்தவேண்டும். அவருடைய அன்புக்கிலக்கானவற்றில் அன்பு காட்டவேண்டும். அவருக்கு ஒரு வருத்தம் நேரிட்டால் மிகவும் வருந்தவேண்டும். அவருடைய திருநாமத்தையும், கு₃ணங்களையும் த₄யாநம் செய்து மகிழவேண்டும். தே₃வதையினிடம் ப₄க்தன் போன்றும், அரசனிடம் வேலையாள்போன்றும், ஆசார்யனிடத்தில் ஸிஷ்யன் விநயத்தோடு கூடியவனாய்ப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். நாம் ஆசார்யனுக்கு த₃ாஸர்கள் என்று பெருமைப்படுதலும், ஆசார்யனைப் பின்செல்லுதலும் அவருடைய குணங்களைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டலும், தானே சொல்லுதலும், நினைத்தலும் ஸிஷ்யன் செய்யத்தக்க செயல்கள்' (?) என்றுள்ள உயர்ந்த ஸிஷ்யனைப்பற்றிய ஸாஸ்த்ர வாக்யங்களை அறிந்தவராகையாலும், எல்லையற்ற ஆசார்யப₄க்தியின் பெருமையாலும், தம்முடைய ஆசார்யராகிய பரமபூஜ்யரான மணவாளமாமுனிகளைப்பற்றி சதகம், காவ்யம், சம்பூ முதலிய க்₃ரந்த₂ங்களைத் தாம் இயற்றியிருந்தபோதிலும் அவற்றால் த்ருப்தியடையாமல் 'கு₃ருவின் நித்யானுஷ்டாநங்களையும் வருணிக்கவேண்டும்' (?) என்ற ஸாஸ்த்ரத்தினால் தூண்டப்பெற்ற அதிகமான பற்றையுடையவராய்க் கொண்டு அம்மணவாளமாமுனிகளையே இலக்காகப் பெற்ற தி₃நசர்யை (நாள்தோறுமுண்டான அநுஷ்டாநத்தைப்பற்றிய நூல்) என்ற க்₃ரந்தத்தை இயற்றத்தொடங்கி, செய்யப்போகும் க்₃ரந்தம் இடையூறேதுமின்றி முடிவு பெறுவதற்காக, தமது ஆசார்யப₄க்தியென்னும் பெரிய தகுதிக் கேற்ப, ஆசார்ய நமஸ்கார ரூபமான மங்க₃ளத்தைச் செய்தருளுகிறார். 'அங்கே கவேர' என்று ஸ்லோகத்தினால்.

இத்தி₃நசர்யை என்ற நூல் ஜ்ஞாநம், அநுஷ்டாநம், வைராக்யம் முதலிய நற்குணங்களனைத்தும் நிறையப்பெற்றுப் பங்க்திபாவநரான (ஒரு கே₃ாஷ்டி₂யை முழுவதும் பரிஸூ₃த₄மாக்கும் பெருமையையுடையரான) மணவாளமாமுனிகளைப்பற்றியதாதலால், தானும் பங்க்திபாவநமாய்க் கொண்டு ஸூ₃த₄மான ஸத்தவகு₃ணத்தில் நிலைபெற்ற பரமவைதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் அநுயாக₃ ஸமயத்தில் (கே₃ாஷ்டி₂யாக இருந்து ப₄க₃வத் ப்ரஸாத₃த்தை ஸ்வீகரிக்கும் த₃ீயாராதன ஸமயத்தில்) முதன்முதலில் அநுஸந்தி₄க்கப்பட்டு வருகின்றமை ஸம்ப்ரத₃ாயஸித்₃த₄மாக உள்ளது. ஒருபெரிய த₃ீயாராதன கே₃ாஷ்டி₂யில் நல்லறிவும் நன்னடத்தையும் இல்லாத ஒருசிலர் இருந்தால் அக்கே₃ாஷ்டியின் தூய்மை

கெடுவதற்கு ப்ரஸக்தியுள்ளமையால், அத்தூய்மையின்மையைப் போக்கித் தூய்மையை அதி₄கமாக்கவல்ல பெருமையைப்பெற்றவர் பங்க்திபாவநரான மணவாளமாமுனிகள், அவரைப் பற்றி இந்தத் தி₃நசர்யையும் பங்க்திபாவநமென்பது பெரியோர்களின் துணிபு.

பதவுரை:- துங்கே₃ - மிகவும் உயர்ந்த, பு₄வந மங்கு₃ளே-உலகோரின் மங்கு₃ளங்களுக்கு (எல்லாவகையான நன்மைகளுக்கும்) காரணமான, தவேரகந்யாயா: அங்கே - காவேரி நதியின் மடியில் (நடுவில்) இருக்கும், ரங்கே₃த₄மநி - திருவரங்கமென்னும் திருப்பதியில், ஸுக₂, ஆஸீநம் - ஸுக₂மாக (உபத்₃ரவமேதுமில்லாமல்) எழுந்தருளியிருப்பவரும், வரவரம் - (உருவம், ஓளதார்யம், நீர்மை முதலியவற்றால் அழகியமணவாளப்பெருமானை ஒத்திருக்கையால்) அழகியமணவாளர் என்ற திருநாமத்தைத் த₄ரித்திருப்பவரும், முநிம் - ஆசார்யனே சேஷியென்ற உண்மையை மநநம் செய்பவருமாகிய மணவாளமாமுனிகளை, வந்தே₃ - வணங்கித் துதிக்கிறேன்.

கருத்துரை:- “மகி₃ ஸமர்ப்பணே” (க₃தௌ) என்னும் த₄ரதுவடியாகப் பிறந்த மங்கு₃ளம் என்னும் சொல் கும்யம் (அடையப்படும் பயன்) என்ற பொருளையும், இலக்கணயினால் அதற்கு ஸாதனமான உபாயத்தையும் காட்டுகிறது. இது “கவேர கந்யாயா: அங்கே” என்றவிடத்திலும், “ரங்கே₃ த₄மநி” என்கிறவிடத்திலும் பொருந்துகிறது. இரண்டும் நமக்கு அடையப்படும் பயனாகவும் மற்றுமுள்ள பயன்களுக்கு உபாயமாகவும் ஆகக் குறையில்லையல்லவா?

‘ரங்கு₃ம்’ என்ற சொல் எம்பெருமானுக்கு ப்ரீதியை உண்டாக்குமிடம் என்னும் பொருளைத் தரும். ‘ஸுக₂ரஸீநம்’ என்பதனால், மணவாளமாமுனிகளின் அவதாரத்திற்குப் பின்பு துலக்கர் முதலியோரால் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எவ்வகையான உபத்₃ரவமுமில்லை என்பது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. எம்பெருமானார் காலத்தில் சைவர்களாலும், பிள்ளைலோகாசார்யர், வேதாந்ததேசிகர் ஆகியவர் காலத்தில் துலுக்கர்களாலும் உபத்₃ரவம் நேர்ந்ததுபோல் மாமுனிகள் காலத்தில் யாராலும் எந்த உபத்₃ரவமும் உண்டாகவில்லை என்றபடி.

‘வதி₃-அபி₄வாத₃ந ஸ்துத்த்யோ’ என்று த₄ரதுவடிவாகப் பிறந்த ‘வந்தே₃’ என்னும் வினைச்சொல் , உடலால் தரையில் விழுந்து வணங்குதலையும், வாயினால் துதித்தலையும் நேராகக் குறிப்பிட்டு, இவ்விரண்டும் மணவாளமாமுனிகளைப் பற்றிய நினைவில்லாமல் நடவாதாகையால், பொருளாற்றலால் நினைத்தலையும் குறிப்பிட்டு, காயிக வாசிக மாநஸிகங்களான மூவகை மங்கு₃ளங்களையும் தெரிவிப்பதாகும். (1)

2. **मयि प्रविशति श्रीमन्मन्दिरं रङ्गशायिनः ।**

पत्युः पदाम्बुजं द्रष्टुम् आयान्तमविदूरतः॥

மயிப்ரவிஸதி ஸ்ரீமந்மந்தி₃ரம் ரங்கு₃ஸாயிந: ।

பத்யு: பத₃ாம்பு₃ஜம் த்₃ரஷ்டும் ஆயாந்தமவிதூ₃ரத: ॥

அவ.- இங்ஙனம் மங்கு₃ளம் செய்தபிறகு, தம்முடைய ஆசார்யரான மணவாள மாமுனிகள் தம்திறத்தில் அருள்புரிந்த வகையைக் கூறும்வராய், அம்மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கேட்பதும் அவரை ஸேவிப்பதும் அவரை துதிப்பதுமாகியவை தமக்குப் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஐப்பசி18, 3-11-2008

புருஷார்த்த₂மென்றும் ஸம்ஸார து₃க்கத்தைப் போக்குமதென்றும் கூறுமவராய்க் கொண்டு, 'ஆசார்யர்களை அவர்களெதிரில் துதிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லுகிறபடியே நேராக ஆசார்யராகிய மாமுனிகளைத் துதிப்பவராய்க் கொண்டு தாம் செய்ய நினைத்த தி₃நசர்யையின் பொருளைச் சுருங்கக்கூறுகிறார் - 'மயி ப்ரவிஸதி' என்று தொடங்கி 'அநாஸ்பதும்' (ஸ்லோகம்-13) என்பதீராக.

பதவுரை:- ஸ்ரீமந்-கைங்கர்யமாகிய செல்வம் மிகப்பெற்ற மணவாளமாமுனிகளே! **ரங்கஸாயிந:** - ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டருளிய பெரியபெருமாளுடைய, **மந்திரம்** - கோயிலைக் குறித்து, **மயி**-அடியேன், **ப்ரவிஸதி ஸதி** - சென்று புகும் போது, **பத்ய:** - ஐகத்தியான பெரியபெருமாளுடைய, **பத்ய அம்புஜம்** - தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை, **த்₃ரஷ்டும்** - ஸேவிப்பதற்காக, **அவிதூ₃ரத:** - அருகில், **ஆயாந்தம்** - எழுந்தருளிக் கொண்டிருக்கிறவராயும்.. (இதற்கு 12ம் ஸ்லோகத்தில் உள்ள 'த்வாமேவ' என்பதனோடு அந்வயம். இப்படியே மேலுள்ள ஸ்லோகங்களிலும் அந்வயம் கொள்ளத்தக்கது.)

கருத்துரை:- 'ஸ்ரீமந்' என்று பிரிக்காமல் 'ஸ்ரீமத்' என்று பிரித்து, இதனை மந்திரத்திற்கு அடைமொழியாகவும் ஆக்கலாம். அப்போது செல்வமாகிற ப₄க₃வத் கைங்கர்யத்தைச் செய்வதற்கு மிகவும் உரிய இடம் ஸ்ரீரங்கநாத₂ன் கோவில் என்பது பொருளாகும். முதன் முதலில், முக்கியமான மாமுனிகளிடம் பராமுகமாயிருத்தலென்ற தோஷமுள்ளமையினால் அவரை ஸேவிக்கநினையாமல், அவ்வளவு முக்கியரல்லாத பெருமானை ஸேவிப்பதற்காக அடியேன் கோவிலுக்குள் ப்ரவேசிக்கும் போது, எதிர்பாராமல் அடியேனுக்கு அருகிலேயே மாமுனிகள் பெருமானைத் திருவடி தொழுவதற்காக எழுந்தருளி நின்றார். இது அடியேனுடைய பெரிய லாப₄மென்கிறார் இதனால். 'ஆசார்யகடாக்ஷ வைப₄வத்தினால், முன்பு அவரிடம் பராமுகமாயிருந்ததற்குக் காரணமான பாவம் தொலைந்ததென்று, 'நான் கோவிலுக்குள் புகும்போது மாமுனிகள் என்அருகிலே வந்துகொண்டிருக்கிறார்' என்பதனால் குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டதாயிற்று. ப₄க₃வானைவிட ஆசார்யர் மிகவும் உயர்ந்தவராகையால் அவனை வணங்கச்சென்றபோது ஆசார்யர் எதிர்ப்பட்டமை, விறகு வெட்டி வயிறு வளர்ப்பவன் விறகு தேடிச்செல்லும்போது வழியில் எதிர்பாராமல் நிதி₄ கிடைத்தது போலிருந்ததென்று இங்குக் கருத்துக்கூறுவர் உரையாசிரியர். எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்த₂ம். அதற்கு அவர் திருவடிகளே உபாயமென்று நினைத்த ஆசார்யநிஷ்டரான மாமுனிகள் கோவிலுக்குள் சென்று பெரியபெருமானைத் தொழுவது - பெருமாளுக்கு மங்குளாஸாஸநம் செய்வதற்காகவேயன்றி, ஸித்₃தோபாயமான பெருமானைத் தம்முடைய புருஷார்த்த₂த்திற்கு உபாயமாகப் பற்றுதலாகிய ப்ரபத்தி செய்வதற்காக அன்று. 'தே₃வதாந்தரங்களையும் ஸப்₃தூ₃தி₃விஷயங்களையும் உபாய ப₄த்தியையும் உபாயமான எம்பெருமானையும் ஸமானமாக எண்ணியவனாய், 'எம்பெருமான் நமக்கு ஸ்வாமி (அவனை ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக ஸேவித்து மங்குளாஸாஸநம் செய்யவேணும்) என்று நினைப்பவன் பரமைகாந்தி' என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, மாமுனிகள் அத்தகைய பரமைகாந்தியாகையால் என்க. (2)-தொடரும்

இத்தை யஸோதைப்பிராட்டி மநோரதி₂த்துக்கொண்டாளாக அவள் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டருளி மிகவும் விரும்பி அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.- முதற்பாட்டு. ப்₃ரஹ்மா கிஞ்சித்கரித்த திருப்பள்ளித் தொட்டிலை அங்கீகரித்து வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்வா.-(மாணிக்கமித்யாதி₃) ஷோட₃ஸவர்ணியான ஆணிப்பொன்னாலே நாநாவர்ணமாகவும், பிள்ளைக்குத் தகுதியாகவும் சமைத்த தொட்டிலிலே பதித்த மாணிக்க ஒழுங்குக்கு நடுவே வயிரம் முதலான நவரத்தங்களையும்

இத்தை, யஸோதைப்பிராட்டி மநோரதி₂த்துக்கண்டாளாகச் சொல்லித்தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவராகையாலே தக்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.- முதற்பாட்டு. அண்ட₃ாதி₄பதியான ப்₃ரஹ்மா இவனுடைய பருவத்துக்கு அநுகு₃ணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்னால் செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்

மாணிக்கூறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ. (1)

வ்யா.- (மாணிக்கமித்யாதி₃) இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, “இதுக்குமேலே மாற்றில்லை” என்னும்படியான பொன்னாலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலை. (பேணியித்யாதி₃)

இத்திருமொழியிலே ப்₃ரஹ்மேஸாநாதி₃கள் கிஞ்சித்கரித்ததாயிருக்கையாலே இடைச்சேரியிலே அவர்களுக்கு வந்து அநுவர்த்திக்கக்கூடுமோவென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத் பரனித்யாதி₃). ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் அநுவர்த்தங்களை யஸோதை அறியாதிருக்கத் தாம் அவளாகச்சொல்லுகிறவர் இப்படி சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி₃). “கோ-குடந்தைக் கிடந்தாய்” என்கிற பத₃ங்களைக் கடாக்கித்து (மேன்மையும் நீர்மையும்) என்றது.

அரு. முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி₃) முந்துற ப்₃ரஹ்மாவினுடைய கிஞ்சித் காரத்தை அருளிச்செய்கைக்கு நியாமகம் (அண்ட₃ாதி₄பதியான) என்றது, (பருவத்துக்கு)

பதித்து ப்ரஹ்மாவானவன் விரும்பிவரவிட்டானென்கிறார். அருளப் பாடிட்டாலல்லது வரவும் அரிதிறே அவர்களுக்கு. {அவர்கள் வரவிட்டவர்களுக்கு உபஹாரத்தோடே வரும்போதாகிலும் வரலாம்போலேகாணும். ஸ்வாதந்தர்யகாமரிலுங்காட்டில் தச்சே₂ஷபூ₄தர்க்குள்ள ஏற்றம்பாரீர். “விடுதந்தான்” என்றது - தன்பக்கலில் நின்றும் அங்குத்தைக்கேயாமென்று நீக்கிவிட்டுத் தந்தானென்கிறது. “மாணி” என்றும் சிறுமை; “குறள்” என்றும்- சிறுமை; சிறுமை பெரிதாம்படியான குறளாயிறே மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று இரந்தது. கௌரவம் யாசிதாந்தமாயிறேயிருப்பது. (வையமளந்தானே) இரப்புப்பெற்றவாறே பூரித்து த்ரிவிக்ரமனானிறே. அளந்த போதை ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி ஸ்மரணத்தாலேயிறே ப்ரஹ்மா வரவிட்டதும். (1)

அவ.- இரண்டாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ ருஷப₄வாஹநனும்

ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். (மாணியித்யாதி₃) உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமந்ரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை அளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே! தாலேலோ. (1)

அவ.- இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிக்ஷணிதனாய் ஈஸ்வராபி₄மாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடைவிரவிக் கோத்த வெழில் தெழ்கிறேனும்
விடையேறு காபாலி யீசன் விடுதந்தான்
உடையாயமேலமேல் தாலேலோ உலகமளந்தானே தாலேலோ, (2)

வ்யா.- (உடையித்யாதி₃) திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடும்

என்றது - பிள்ளையினுடைய பருவத்துக்கென்றபடி.

(பகைத்தொடை) பரப₄ாக₃ம். ஆணிஸப்₃தார்த்த₂ம் (இதுக்கு மேலித்யாதி₃) வண்ணமென்றதினர்த்த₂ம் (அழகியதாய்) என்றது. மாணி ஸப்₃தார்த்த₂ம் (ப்ரஹ்மசாரியாய்) என்றது. (இரப்பு) என்றது - இரக்கப்பட்டதை யென்றபடி. (1)

அரு. இரண்டாம்பாட்டு. (உடையித்யாதி₃) (ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிக்ஷணிதனாய்) என்றது “ஸ ப்ரஹ்மா ஸஸிவஸ்ஸேந்த்ர₃ர:” என்கிற ஸ்ருதியைப்பற்ற. “ஈஸபத₃த்தில் - ஈஷ்டே - நியமயதீதி - ஈஸ:” என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வராபி₄மாநியான) என்று.

“உடையார்கனமணியோடு இடைவிரவிக் கோத்த எழில் தெழ்கிறேனும் ஒண்மாதளம்பூ” என்றநவயித்து அர்த்த₂ம் (திருவரையித்யாதி₃). (மணி) கிங்கிணி.

வரவிட்டானென்கிறார்.

ஸ்வா.- (உடையித்யாதி₃) உடையிலே ஆர்ந்த பொன்மணி முதலான ரத்நங்களோடே அலங்க்ருதமாகவும் மிக்கப்ரகாஸத்தையு(மு?)டைத்தான மாதளம்பூ முதலான பூத்தொழில்களையும் சேர்த்து. (இடைவிரவிக் கோத்த எழில் தெழ்கிளோடும்) எழில் தெழ்கு - விளங்காநின்ற. இடைச்சேரி. (விடையித்யாதி₃) ருஷப₄வாஹநனாய், கபாலநிரூபகனாயும், ஸ்வகே₃ஷ்டி₂க்கு நியந்தாவுமாயிருக்கிற ருத்₃ரன் விடுதந்தான். (உடையாய்) இவையெல்லாம் வரவிடுவதற்கு முன்னேயும் இவர்கள் தங்களையுமுடையாயென்கிறார். (அழேலழேல்) “மாரோதீ₃; மாரோதீ₃” என்று தாலாட்டுகிறார். தாலாட்டாவது - நாவசைத்தல். ஏல் - பொருத்தம். லோகத்தை அளக்கிறபோது “என்தலையில் மிதியாதேகொள்” என்றாரில்லையிறே. அறிந்தார்களாகில் தலைகீழாக நிற்கவும் கூடுமிறே. (2)

நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள; அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான அரைவடத்தை. (விடையித்யாதி₃) ருஷப₄வாஹநனாய், கபாலநிரூபகனாய், ஸ்வகே₃ஷ்டி₂க்கு நியந்தாவாயிருக்கிற ருத்₃ரன் வரவிட்டான். (உடையாயித்யாதி₃) ஒருவர் “என்னது” என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடையமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள், தாலேலோ. (உலகமித்யாதி₃) திருவுலகளந்தருளின வ்ருத்தாந்தத் தாலே உன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதாயிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நாவசைத்தல். (2)

அவ.- மூன்றும்பாட்டு. ப்₃ரஹ்மருத்₃ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை

“தெழ்கிளோடும்” என்று ஸமுச்சயம் இங்கும் அநுஷங்கி₃த்தாரென்று கொள்வது. விரவியி னர்த்த₂ம் (கலசி) என்றது. “தெழ்கு” அரசிலைத்தொங்கல்- அதை அருளிச்செய்கிறார் (இடைச்சுரிகை) என்று. “மாதளம்பூ” என்றது - இந்தப்பூக்களைப் போலே பண்ணின ஆப₄ரணங்களையுடைத்தானதென்று விவக்ஷித்து ப₂லிதார்த்த₂ம் (அழகியவித்யாதி₃) (கபாலநிரூபகனாய்) கபாலத்தை நிரூபகமாகவுடையனாய். இன்னத்தை உடையாய் என்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரித்யாதி₃). கீழ்ப்பாட்டில் “மாணிக்ருளன்” என்றதுக்கு அநுகு₃ணமாக “வையமளந்தான்” என்றதுக்கு ஸௌலப்₄யபரமாக வருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் உடையாய் என்றதுக்கநுகு₃ணமாக “உலகளந்தான்” என்றதுக்குப் பரத்வம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி₃). (அடிப்படுத்தி) என்று சாடு(ஞடு). திருவடி களிலே படுத்தினவென்றும், நிலைநிறுத்தினவென்றும். (நாவசைத்தல்) என்றது - பிள்ளைகளைத் தாங்கப்பண்ணுகைக்காக நாக்கை அசைத்துக்கொண்டு ஸப்₃தி₃க்கை யென்கை. (2).

ஸ்வா.- மூன்றும்பாட்டு. (என்னித்யாதி₃) என் தம்பிரானாயும், (எழில் திருமார்வற்கு) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்பையுடையவனுக்கு. (சந்தமித்யாதி₃) ஸமுத₃ய ஸோபை₄க்குத் தகுதியாய், செவ்வித்தாமரை போலேயிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனுக்கு. (இந்திரன் தானும்) அவர்களோடு ஸமனான தானுமென்றபடி. (எழிலித்யாதி₃) எழிலையும், ஓசையையுமுடைத்தான கிங்கினியையும் தந்துவளம் நின்றான். அது₃ரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் வந்து நின்றான். தாலேலோ (3)

அவ. -நாலாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ? தே₃வர்களெல்லாரும்

எண்ணும் படியான முதன்மையையுடையனான இந்த₃ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

என்தம்பிரானு ரெழில் திருமார்வற்குச்
சந்தமழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன்ருனு மெழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்துவளம்நின்றான் தாலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. (3)

வ்யா.- (என்னித்யாதி₃) என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்பற்கு. எழில் - அழகு. “என் தம்பிரானார்” என்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. (சந்தமித்யாதி₃) சிவப்பாலும், விகாஸாதி₃களாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனுக்கு. (இந்திரனித்யாதி₃) த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையையுடைய இந்த₃ரன் தானும், அழகையுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வநைச்சயம் தோற்ற அது₃ர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான். தாலேலோ. (தாமரையித்யாதி₃) கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக்கடாஷுக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனே! தாலேலோ.

அவ.- நாலாம்பாட்டு. இந்த₃ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனிப் பரத₄நரான தே₃வர்கள் ஸமுத₃யேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

சங்கின் வலம்புரியும் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச்சரிவளையும் நாணு மரைத்தொடரும்
அங்கண்விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட்கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ. (4)

அரு. மூன்றும்பாட்டு. (என்னித்யாதி₃) “இந்திரன் தானும்” என்று விஸேஷித்ததைக் கடாஷுத்து அவதாரிகை (ப₃ரஹ்மேத்யாதி₃). சந்தமென்றதின்ர்த்த₂ம் (நிறம்) என்றது. “இதி₃ - பரமைஸ்வர்யே” என்கிற த₄த்வர்த்த₂த்தைக் கடாஷுத்து அருளிச்செய்கிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி₃). உவனையென்றதுக்கர்த்த₂ம் (ஸ்வநைச்சயேத்யாதி₃). (3)

உபஹாரபாணிகளாய் வந்தார்களென்கிறார். ‘‘ரித்தபாணிஸ்து நோபேயாத் ராஜாநம் தை₃வதம்கு₃ரும்’’ என்கையாலே ராஜாவும் தெய்வமும் கு₃ருவும் இவனேயாகையாலே உபஹார பாணிகளாய்க்கொண்டு வந்தார்களென்கிறார்.

ஸ்வா.- (சங்கித்யாதி₃) சங்குகளில்வைத்துக்கொண்டு நன்றான வலம்புரியானதும். (சேவடிக்கிண்கிணியும்) பா₃த₃ச்சதங்கைகளும். (அங்கைச்சரிவளையும்) அழகிய திருக்கைக்குத் தகுதியான சரிகளும் வளைகளும். (நாணும்) திருவரைநாணும். (அரைத்தொடரும்) அரைவடமும். (அங்கணித்யாதி₃) அழகியதாய், இடமுடைத்தான விசும்பில் அமரர்கள் போகவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி₃) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய நீலமேகம் போன்றவனே! தாலேலோ. (தேவகிசிங்கமே) தே₃வகி புத்ரனென்கிற ப்ரஸித்₃தி₄யாலே சொல்லுகிறார். இது தான் ஸ்ருதி சோதி₃தமுமாயிறே இருப்பது.

வ்யா.- (சங்கித்யாதி₃) சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாய் மங்குளாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையும். ‘‘சேவடிக்கிண்கிணி’’ என்கையாலே, ‘‘கிண்கிணி’’ என்று - பா₃த₃ச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. (அங்கைச்சரியித்யாதி₃) அழகிய திருக்கைக்கு ஆ₄ப₄ரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைகளும், திருமார்புக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நாணும். அரைவடமும். அன்றிக்கே, அரைத்தொடரோட்டைச் சேர்த்தியாலே, நாணென்றது - அரைநாணுகவுமாம். (அங்கணித்யாதி₃) அழகியதாய், இடமுடைத்தான ஸ்வர்க்க₃தி₃ லோகங்களில் தே₃வர்கள் வரவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி₃) ஓராப₄ரணமும் வேண்டாதபடி தாமரைபூத்த காளமேக₄ம்போலே சிவந்த திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ஸ்யாமளமானவடிவையுடையவனே! தாலேலோ. (தேவகியித்யாதி₃) தே₃வகிப்பிராட்டி வயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்ஹக்கன்று போலேயிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ.(4)

நாலாம்பாட்டு, (சங்கித்யாதி₃) இந்த₃ரனுக்கநந்தரம் அவர்களைச் சொல்லுகையைக் கடாஷித்தவதாரிகை (இந்த₃ரனுக்கித்யாதி₃).

‘‘வலம்புரி’’ என்றது - ப்ரதக்ஷிணாவர்த்தமான சங்கென்றபடி. ‘‘கிங்கிணி’’ என்றால் சதங்கையைச் சொல்லுமோவென்ன (சேவடியித்யாதி₃). (முன்கைச்சரி) முன்கைவளை. புந: வளையென்றதுக்கர்த்த₂ம் (திருத்தோள்வளைகளும்) என்றது. (அரைவடம்) அரையிலே கட்டி, காலளவும் தொங்குகிற முத்துமாலே. (அரைநாண்) பொன்னரை நாண். ‘‘செங்கட்கருமுகிலே’’ என்ற ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஓராப₄ரணமுமித்யாதி₃) (4)

அரு.அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி₃) இந்த₃ரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தே₃வர்களெல்லாருடைய கிஞ்சித்தாரம் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருக்க, குபேரனை விசேஷித்தருளிச்செய்ததற்கு ‘‘வழுவில் கொடையான்’’ என்றத்தைக் கடாஷித்து நியாமகமருளிச்செய்கிறார்

ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்கிற இதேயிறே ஏற்றம். (4)

ஸ்வா.-அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி₃) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்புக்கு. (ஏற்குமிவையென்று) சேருமிவையென்று. (அழகியவைம் படையும்) அழகிய ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄மும். (ஆரமும்) திருமுத்து வடமாதல்; திருக்கழுத்துக்குத் தகுதியான ஆப₄ரணமாதல். (வழுவிலித்யாதி₃) கொடுத்துக் கொள்ளிலிறே வழுவாவது. வழுவற்றகொடையான். (வயிச்சிராவணன்) வைஸ்ரவணன். (தொழுதுவனாய் நின்றான்) இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரபத₃நம்பண்ணி அதூ₃ரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான். த்₃ரவ்யஸாத்₄யமான வஸ்து வல்லவிறே. அஞ்ஜலிஸாத்₄யமிறே. (தூமணி வண்ணன்) இவன் த்₃ரவ்ய ஸாத்₄யனல்லென்றறிந்து தொழுதபின்பு திருமேனியிலுண்டான ப்ரகாஸம் சொல்லுகிறது. நீலரத்நம் போன்ற

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டு. உத்தரதி₃க்பாலகனாய் உத₃ாரனான வைஸ்ரவணன் கிஞ்சித்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று

அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு

வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்

தொழுதுவனாய்நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ.(5)

வ்யா.- (எழிலித்யாதி₃) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவையென்று. (அழகியவித்யாதி₃) அழகியதாயி ருந்துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄மாகிற ஆப₄ரணமும். 'கோலமாமணியாரமும் கொண்டு' (அமலன்-9). (வழுவிலித்யாதி₃) கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல் செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைஸ்ரவணன். அரவை- "அரா" என்னுமாபோலே, "வைஸ்ரவணன்" என்கிறவித்தை "வயிச்சிராவணன்" என்கிறது. (தொழுதித்யாதி₃) இத்தை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று அஞ்ஜலி பண்ணிக்கொண்டு அதூ₃ரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. (தூமணியித்யாதி₃) ஓராப₄ரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. (5)

(உத்தரேத்யாதி₃).

ஐம்படையென்றதினர்த்த₂ம் (ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄ம்) என்றது. "அழகிய" என்றத்தை "ஆரம்" என்றத்தோடும் கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (கோலமித்யாதி₃). இல்லையாகில் திருமார்புக்கேராதிறே யென்று திருவுள்ளம். (கொடுத்துக்கொள்ளுதல்) ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுதல். (முசித்தல்) க்லேஸித்தல். "வழுவு" என்றதுக்கர்த்த₂ம் (குற்றம்) என்றது. தூய்மையினர்த்த₂ம் (பழிப்பற்ற) என்றது. வண்ணமென்றதினர்த்த₂ம் (வடிவு) என்றது. (5)

நிறத்தையுடையவன். (5)

ஸ்வா.- ஆறும்பாட்டு. (ஓதக்கடலித்யாதி₃) அத்யந்தம் அக₃ாத₄மாய் அலை எறியாநின்றுள்ள ஸமுத்₃ரத்தில் நீர்மையையுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான ஹாரமும்; முத்தாரமென்றபடி. (சாதிப்பவளமும்) முத்தின் இடையிலே நிழலெழும்படி கலந்து கோத்த சாதியான பவளமும். (சந்தச்சரிவளையும்) அழகு விளங்காநின்றுள்ள சரியும்வளையும். (மாதக்கவென்று) மஹத்துமாய்த் தகுதியுமாயிருக்குமென்று. (வருணன் விடுதந்தான்) வருணன் கொண்டுவந்தான். (சோதிச்சுடர் முடியாய்) ஆதி₄ராஜ்யஸூசகமுமாய், ஸேஷித்வப்ரகாஸகமுமாய், மிக்க ப்ரபை₄யையுடைத்தான திருவபி₄ஷேகத்தையும், அதுக்குத் தகுதியாக அழகு விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள்களையுமுடையவனே! தாலேலோ. (6)

அவ.- ஆறும்பாட்டு. பஸ்சிம தி₃க்பாலகனாய் ஸமுத்₃ராதி₄பதியான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

ஓதக்கடலி லொளிமுத்திரமும்
சாதிப்பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய் ! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ. (6)

வ்யா.- (ஓதமித்யாதி₃) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலில் ஒளியையுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும், அதுக்குப் பரப₄ாக₃மாம்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியான பவளப்படியும். (சந்தச்சரிவளையும்) திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். (மாதக்கவித்யாதி₃) பெருவிலையனாய், “அங்குத்தைக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ளவை இவை” என்று வருணன் வரவிட்டான். (சோதியித்யாதி₃) ஆதி₄ராஜ்ய ஸூசகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவபி₄ஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. (சுந்தரத்தோளித்யாதி₃) ஆப₄ரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (6)

அரு. ஆறும்பாட்டு, (ஓதவித்யாதி₃) “கடலில்” என்றத்தையும், “வருணன்” என்றத்தையும் உட்கொண்டு இங்கு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யம் தோன்ற அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (பஸ்சிமேத்யாதி₃).

ஓதமென்றதினர்த்த₂ம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஆக்கனன்றிக்கே) க்ருத்ரிமமன்றிக்கே. “சந்தம்” என்று -அழகாய், இத்தையருளிச்செய்கிறார் (திருக்கைக்கித்யாதி₃). இங்கே (சரிகளும்) என்றது - முன்கை சங்கு வளைகள். (வளைகளும்) என்றது -சங்கு தோள்வளைகள். ஸமுத்₃ராதி₄பதி கொடுத்ததாகையாலே சங்கென்று சொல்லவேணுமிறே. “சோதிச்சுடர்” என்ற மீமிசைக்கர்த்த₂ம் (மிக்கதேஜஸ்ஸு) என்றது. (6)

ஸ்வா.- ஏழாம்பாட்டு. (கானூரித்யாதி₃) தன் நிலத்திலே வளர்ந்து தழைத்து, பரிமளப்ரசரமான திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட திருமாலையும். (வானித்யாதி₃) வானிலே ஆர்ந்திருந்த கற்பகம்போலே செழுமை குன்றாமல் பல மரங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒருமரமே ஒரு தோப்பாகப் பண்ப்பதான கற்பகப்பூவாலே சமைத்ததிருவாசிகையும். (தேனூரித்யாதி₃) தேன்மாறாதசெந்தாமரை மலர்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். “திருமங்கை” என்கையாலே “யுவதிஸ்ச குமாரிணீ” (?) என்கிறபடியே பருவத்தால் இளையவளிறே. இவளிறே வரவிட்டாள். இவள் வரவிடுமதெல்லாம் அப்ராக்ருதமாயிறேயிருப்பது. அப்ராக்ருதர் கையிலேயிறே வரவிடுவதும். (கோனே) என்றது-உப₄யவிபூ₄திக் கும் நிர்வாஹகனே! ஆயர் குலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். அழேலழேல் தாலேலோ. (குடந்தைக்கிடந்தானே) உப₄யவிபூ₄தியையும் நிர்வஹிப்பது, த்ருதீய விபூ₄தியிலே கண்வளர்ந்துபோலேகாணும். (7)

அவ.-ஏழாம்பாட்டு. தி₃வ்யமஹிஷிகளில் ப்ரத₄ானையான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

கானூர் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்

வானூர் செழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும்

தேனூர் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தாள்

கோனே அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக்கிடந்தானே தாலேலோ.(7)

வ்யா.- (கானூரித்யாதி₃) தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து, பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். (வானூரித்யாதி₃) ஆகாஸப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற்பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். (தேனூரித்யாதி₃) தேன் மாறாத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யாநிற்பாளாய், “யுவதிஸ்ச குமாரிணீ” () என்னும் பருவத்தையுடையளான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். (கோனேயித்யாதி₃) எல்லாரும் கிஞ்சித்கரிக்கவேண்டும்படி ஸர்வஸேஷியாயுள்ள வனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள் தாலேலோ. (குடந்தையித்யாதி₃) அந்த மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளி னவனே ! தாலேலோ. (7)

அரு.ஏழாம்பாட்டு. (கானூரித்யாதி₃) “கான்” கானமென்றத்த₂மாய், இப்படி விஸேஷித்துச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னிலத்திலித்யாதி₃). வாசிகையென்றபத₃த்துக்கர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (திருநெற்றிமலை) என்று. மங்கையான திருவென்றதுக்கர்த்த₂ம் (யுவதிஸ்சேத்யாதி₃). (7)

“கலௌ புந: பாபரதாபி₄பூ₄தே ஸ உ₃ப₄வத்யாஸ்ரிதவத்ஸலத்வாதி₄ ப₄க்தாத்மநா விஸ்வஜநாந் ஸுகோ₃ப்தும் விஸ்வாதி₄கோ விஸ்வமயோ ஹி விஷ்ணு: ||” (திருக்குருகூர் மாஹாத்மயம்) என்று கலியுக₃த்திலும் ஸர்வஜந ஸம்ரக்ஷணர்த்த₂மாக ஸர்வாதி₄கனான ஸர்வேஸ்வரன் ப₄க்தரு₄பேண வந்தவதரிப்பானென்று சொல்லுகையாலும், “கலௌ க₂லு ப₄விஷ்யந்தி நாராயண பராயண: | க்வசித்க்வசிந்மஹாப₄க₃ா த்₃ரமிடே₃ஷு ச பூ₄ரிஸ: || தாம்ரபர்ணீ நதீ₃ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ | காவேரீ ச மஹாப₄க₃ா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ₃ | யே பிப₃ந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேஸ்வர | தேஷாம் நாராயணே ப₄க்திர் பூ₄யஸீ நிருபத்₃ரவா ||” (ப₄க₃வதம் 11-5-38,39,40) என்று ஜ்ஞாநாதி₄கரான ஸத்துக்கள் வந்து ஆவிர்ப₄விக்கும் ஸ்த₂ல விசேஷங்களை தத்தந்த₃ விசேஷங்களாலே ப்ரகாஸிப்பித்து, அந்த நதீ₃ விசேஷங்களிலே ஜலபாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு ப₄க்தி அதிஸயிக்கும்படியைச் சொல்லுகிற வளவிலே, ப்ரத₂மத்திலே “தாம்ரபர்ணீ நதீ₃ யத்ர” என்று இவராவிர்ப்ப₄ாவ ஸ்த₂லத்தைச் சொல்லுகையாலே “த்₃விதீயே து பரார்த்₃தே₄ஸ்மிந் தி₃நே த்வாத்₃யே₃த₂ ஸத்தமே | மந்வந்தரே வர்த்தமாநே த்வஷ்டாவிம்ஸே சதுர்புகே₃ | கலேரா₃தே₃ள மாஸி ராதே₄ காவ்யவாரே குவீரகே | பெளர்ணமாஸ்யாம் விஸாக₂ாக்₂யே தாரே மஹதிஸோப₄நே | ப்ரஜாபதேர் ஜந்மயோகீ₃ ஸட₂கோப இதி ஸ்ம்ருத: | மத்₃ப₄க்த்தோஹம் ப₄விஷ்யாமி நேதும் த்₃ராவிட₃தாம் ஸ்ருதீ: ||” (திருக்குருகூர் மாஹாத்மயம்) என்றும், “தாம்ரபர்ண்யுத்தரே தடே த்₃ாந்தக்ஷத்ரே ஜநிஷ்யதி” (திருக்குருகூர் மாஹாத்மயம்) என்றும், “நிர்நித்₃ர திந்த்ரிணீஸத்வம் க₃த்வாத்ர ப₄ஜக₃ாதி₄ப: | ஸர்வாபி₄லாஷாந் ஸர்வேஷாம் நித்யமேவ ப்ரத₃ாஸ்யதி ஸட₂கோபமுநீந்த்₃ரத்வம் ஸம்ப்ராப்ய த்ரி₃தே₃ஸ்வர: | தாம்ரபர்ணீதடம் ப்ராப்ய ரக்ஷிஷ்யத்யகி₂லாந் ஜநாந் || அத்ர வேத₃ாஸ் ஸமஸ்தாஸ்ச த்₃ராவிட₃த்வமுபாக₃தா: | வேத₃யிஷ்யந்தி தே₃வேஸம் ஸகலா அபி மாத₄வம் || (திருக்குருகூர் மாஹாத்மயம்) என்றும், “அஸ்தி பாண்ட்₃யமஹாதே₃ஸே குருகா நக₃ரீ ஸாப₄ | தாம்ரபர்ணீ நதீ₃தீரே ஸாக்ஷாத்₃ த்₃ருஷ்டோ ஹ்யதே₄க்ஷஜ: ||” (திருக்குருகூர் மாஹாத்மயம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த நதீ₃தீர்த்தில் நல்லார் நவில்குருகூரில் யுக₃வர்ண க்ரமத்திலே அவதரித்த ஸர்வேஸ்வரன்தானே “குடிகுடிவழி வந்தாட்செய்யும் தொண்டர்” (திருவாய் 9-2-1) என்கிறபடியே ஸப்தபுருஷம் ப₄க₃வதே₃க பரராம்படியான காரியாரிடத்திலே வந்தவதரித்து “காரிமாறன் சடகோபன்” என்று பரமாப்ததமரான தாமே அருளிச்செய்யும்படி ப்ரக்₂யாத ப்ரப₄ாவராகை யாலே இவ்வாழ்வாரே ஸகலஜநஜீவாதுவாய், ஸர்வேவோத்தாரகமான ப₄க₃வத₃வதாரமென்று அறுதியிட்டு அவரே பரதே₃வதை என்று ஸ்ரீமது₄ரகவிகள் பற்றினாராயிற்று.

“அறியாதனவறிவித்தவத்தா” (திருவாய் 2-3-2) என்று ப₄க₃வத்₃ விஷயத்திலே ஆசார்யத்வப் ப்ரதிபத்தி பண்ணினார் நம்மாழ்வார். இவர் ஆசார்ய விஷயத்திலே “தேவுமற்றறியேன்” என்று ப₄க₃வத்₃ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார். ஈஸ்வரத்வாசார்யத்வங்களாகிற த₄ர்மத்₃வயங்களும் கார்யபே₄த்₃த்தாலே வ்யக்தித்₃வயஸாத₄ரணமாய்க் காண்கையாலே இருவர்பக்கலிலும் இரண்டு ப்ரதிபத்தியும் நடக்கக்குறையில்லை. “ஸ்ரீத₄ராயாதி₃கு₃ரவே” (?) என்று ஸ்ரீய:பதியான ஈஸ்வரன் தானே ப்ரத₂மாசார்யனாய், “ஸ சாசார்யவம்ஸோ ஜ்ஞேய:| ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யா ப₄க₃வத்₃: ||” (ரஹஸ்யாம்நாய ப்₃ராஹ்மணம்) என்கிறபடியே கு₃ருபரம்பரையும் ஜ்ஞாதவ்யமாகையாலே தத்₃பரம்பராப்ரவர்த்த₄கத்₃வமும் ஸ்வநிஷ்ட₂மாகையாலே சரமாசார்யத்₃வமும் தன்னையொழிய அநுபபந்நமாகையாலே ஆசார்யாவதாரமும் ஈஸ்வரக்ருத்ய மாமத்தனை.

“ஸம்ப₄வாமி யுகே₃யுகே₃” (கீ₃தை 4-8) என்று வாயோலை செய்தது ஆசார்யாவதாரத்தை யொழியவன்றிறே; ஆகையாலே நம்மாழ்வார் ப₄க₃வத்₃வ தார விசேஷமாகையாலே அவர்விஷயத்திலே சேஷித்வஸரண்யத்வப் ப்ராப்யத் வங்களை அறுதியிட்டு, ஸ்ரீமது₄ரகவிகளும் ததே₃கநிஷ்ட₂ராகக் குறையில்லை.

இப்படி ஸ்ரீமது₄ரகவியாழ்வார் ப்ரதே₃வதையாக ப்ரதிபத்தி பண்ணின ஆழ்வார்விஷயத்திலே ப்ரத₂மபர்வமான ஈஸ்வரன்றனே சரமபர்வமான ஆழ்வாராய் வந்தவதரித்தாரென்று உத்₃தே₃ஸ்யத்₃வப் ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே ஸஜாதீயத்₃வப்ரதிபத்தி பண்ணினவர்கள் யாவது₄த்₃மப₄வி ரௌரவாதி₃நரகத்தில் அழுந்துவர்களத்தனை. “விஷ்ணோர்ச்சாவதாரேஷு லோஹப₄ாவம் கரோதி ய:| யோ கு₃ரௌ மாநுஷம் ப₄வமுபெ₄ள நரகபாதிநௌ||” (ப்₃ராஹ்மாண்ட புராணம்) என்று ஆசார்யவிஷயத்திலே மநுஷ்யத்₃வப்ரதிபத்தி பண்ணினவனுக்கு நரகபதநமே ப₂லமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றதிறே. நம்மாழ்வார் ப₄க₃வத்₃வதார விசேஷமென்னும் ப்ரதிபத்தி தான் ஆஸ்திகாக்₃ரேஸராய் ப்ரமாணபரதந்த்ரராயிருக்கும் சில ப₄க₃யாதி₄கர்க்கு நெஞ்சிலே ஊற்றுமாருமல் எப்போதும் நிலைநிற்கும்.

“யத்ஸாரபூ₄தம் தது₃பாஸிதவ்யம்” (உத்தர கீ₃தை 3-1) என்றும், “ப₄ஜேத் ஸாரதமம் ஸாஸ்த்ரம்” (வைகுண்ட₂தீ₃க்ஷிதீயம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ரஸாரார்த்த₂மாய் ஸ்ரீமது₄ரகவிகள் நாத₂முனிகள் தொடக்கமான நம் பூர்வாசார்யர்களாலே உபதே₃ஸபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஆத்மாவுக்கு நேரே வகுத்தவிஷயமாய் ஸ்வாதந்த்ரயாதி₃கள் கலசாதே எப்போதும் காருண்யைகவேஷமாய் அதிஸுலப₄மாய் மோகைக்ஷக ஹேதுவாயிருந்துள்ள சரமபர்வமான நம்மாழ்வாரையே “உபாயோபேய ப₄ாவேந தமேவ ஸரணம் வ்ரஜேத்” (ஸாத்வத ஸம்ஹிதை) என்கிறபடியே

ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றி நிர்ப்புராயிருக்குமவர்களுக்குப் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை.

“ஸித்தி₃பு₄வதி வா நேதி ஸம்ஸயோஸ்யுதஸேவிநாம் I ந ஸம்ஸயோஸ்தி தத்₃பு₄க்தபரிசர்யாரதாத்மநாம்” (சாண்டில்யஸம்ருதி 1-95) என்று ப்ரத₂மபர்வமான ஈஸ்வரனைப்பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஸம்ஸயமுண்டு. சரமபர்வமான ஆசார்யனைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் கண்ணழிவில்லை யென்னாநின்றதிநே. “கு₃ருமூர்த்யா ஸ்தி₂தஸ் ஸாக்ஷாத்₃ பு₄க₃வாந் புருஷோத்தம: I உத்தாரயதி ஸம்ஸாராத் தது₃பாய்ப்லவேந துII” (?) என்று அவதார விஸேஷமானவாசார்யனே ஸம்ஸாரோத்தாரகனென்று ஸாஸ்த்ர ஸங்க்₃ரஹதாத்தபர்யார்த்த₂மாகையாலே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரே ஸம்ஸாரோத்தாரகரென்னுமர்த்த₂ம் ஸுவ்யக்தம்.

மற்றையாழ்வார்கள் இவர்க்குக் கரணவத் பரதந்த்ரராகையாலே ஏதத்₃ந்த்ர்பூ₄தராமத்தனை. இவ்வாழ்வார்தாம் அர்ச்சாவதார ஸமாதி₄யிலே பூர்வமேவ கி₂லங்களான ஸர்வப்ரப₃ந்த₄ங்களையும் நா₂முனிகளுக்குத் திருவாய் மலர்ந்து தாமேயருளிச்செய்கையாலே இதரப்ரப₃ந்த₄வக்தாக்களான ஆழ்வார்கள் இவருக்கு அநந்யார்ஹராய் அவயவபூ₄தராகக் குறையில்லை.

இப்படி ஸகலேதரவிலக்ஷணராய், பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரே ஸாக்ஷாத்₃பு₄க₃வதவதாரமென்றும், அவர்திருவடிகளே உபாயமாகவும், அவர்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யம் புருஷார்த்த₂மாகவும், அவருடைய முகே₂ல்லாஸமே பரமப்ரயோஜநமாகவும், அவரெழுந்தருளியிருக்கிறவிடமே ப்ராப்யபூ₄மியாகவும், அவருடைய விக்₃ரஹாத்₃யநுப₄வமே உண்ணும் சோற்றில்படியே த₄ாரகாதி₃களாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணி விஸ்வஸித்திருக்கும் சரமாதி₄காரிஸேக₂ரராய்த்து ஸ்ரீமது₄ரகவியாழ்வார்.

இப்படி சரமபர்வைகநிஷ்ட₂ரான இவர்தாம், ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் பு₄க₃வத்₃விஷயத்தில் பண்ணுமநுஸந்த₄ாநப்ரகாரத்தை இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் பண்ணினாரிநே. எங்ஙனெயென்னில், அவர், “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்றாவமுது” (திருவாய் 2-5-4) என்றார். அந்த பே₄ாக்₃யதாப்ரகர்ஷத்தை ஸ்ரீமது₄ரகவிகள் தாம், “நண்ணித்தென்குருகூர் நம்பியென்றக்கால் அண்ணிக்கு மமுதாறு மென்நாவுக்கே” என்றார். அவர், “மலக்குநாவுடையேற்கு” (திருவாய் 6-4-9) என்றார். இவர் “நாவினல் நவிற்றின்பமெய்தினேன்” என்றார். அவர் “அடிக்₃மர்ந்துபுகுந்தேன்” (திருவாய் 6-10-10) என்றார். இவர் “மேவினேனவன் பொன்னடிமெய்ம்மையே” என்றார். அவர் “கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை” (திருவாய் 5-2-7) என்றார். இவர் “தேவுமற்றறியேன்” என்றார். அவர் “பாடியினைப்பிலம்” (திருவாய் 1-7-10) என்றார். இவர் “பாடித்திரிவனே” என்றார். அவர் “இங்கே திரிந்தேற்கிழக்குற்றென்” (திருவாய் 8-10-4) என்றார்.

இவர் “திரிதந்தாகிலும்” என்றார். அவர் “உரியதொண்டர் தொண்டர்” (திருவாய் 6-9-11) என்றார். இவர் “நம்பிக்காளுரியனே” என்றார். அவர் “தாயாய்த்தந்தையாய்” (திருவாய் 7-8-1) என்றார். இவர் “அன்னையாயத்தனய” என்கிறார். அவர் “ஆள்கின்றனாழியான்” (திருவாய் 10-4-3) என்றார்; இவர் “என்னையாண்டிடும் தன்மையான்” என்கிறார். அவர் “கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்” (திருவாய் 9-6-11) என்றார்; இவர் “தக்கசீர்ச்சடகோபன்” என்கிறார். அவர் “யானேயென்தனதேயென்றிருந்தேன்” (திருவாய் 2-9-9) என்றார்; இவர் “நம்பினேன்பிறர்நன்பொருள் தன்னையும்” என்கிறார். அவர் “எமர்கீழ் மேலெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று” (திருவாய் 2-8-1) என்றார்; இவர், “இன்றுதொட்டுமெழுமையும்” என்கிறார். அவர் “என்னால்தன்னை இன்தமிழ் பாடியவீசன்” (திருவாய் 7-9-1) என்றார்; இவர் “நின்று தன்புகழேத்த வருளினை” என்கிறார். அவர் “ஒட்டுமோயினி யென்னைநெகிழ்க்க” (திருவாய் 1-7-7) என்றார்; இவர் “என்றுமென்னையிகழ்விலன் காண்மின்” என்கிறார். அவர் “மயர்வறமதிநலமருளினன்” (திருவாய் 1-1-1) என்றார்; இவர் “எண்டிசைய மறியவியம்புகே னெண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே” என்கிறார். அவர் “அருளுடையவன்” (திருவாய் 2-10-11) என்றார்; இவர் “அருள்கண்டிரிவ்வுல கினில்மிக்கது” என்கிறார். அவர் “பேரேனென்றென்றெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” (திருவாய் 10-8-2) என்றார்; இவர் “நிற்கப்பாடி யென்றெஞ்சுள் நிறுத்தினன்” என்கிறார். அவர் “வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டும்நாம்” (திருவாய் 3-3-1) என்றார்; இவர் “ஆட்புக்ககாதல் அடிமைப்பயன்” என்கிறார். அவர் “ஆராதகாதல்” (திருவாய் 2-1-11) என்றார்; இவர் “ஆட்புக்ககாதல்” என்கிறார். அவர் “பொருளல்லாத என்னைப்பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய்” (திருவாய் 5-7-3) என்றார்; இவர் “பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல்நன்றுகத் திருத்திப்பணிகொள்வான்” என்கிறார். அவர் “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ” (திருவாய் 10-10-7) என்றார்; இவர் “தென்குருகூர்நம்பிக் கன்பனாய்” என்கிறார். அவர் “உலகம்படைத்தான் கவி” (திருவாய் 3-9-10) என்றார்; இவர் “மதுரகவி” என்கிறார். அவர் “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்த மாகும் தம்முரெல்லாம்” (திருவாய் 5-3-11) என்றார்; இவர் “நம்புவார்பதி வைகுந்தம் காண்மினே” என்று தலைக்கட்டுகிறார்.

இப்படி ஆழ்வார் புகுவது விஷயத்திலே அநுஸந்தித்த குணவிசேஷங்களடையத் தாம் ஆழ்வார்விஷயத்திலே அநுஸந்திக்கும்படிக்கீடாக ஆழ்வார் தம்மை விஷயீகரித்து, சரமபர்வைகநிஷ்டராமப்படி பண்ணியருளினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லாமையாலே, தத்குணாநுஸந்தாநந்தாலல்லது செல்லாத படியான துஸைவிளைந்து தத்குணாநுபடிவஜநிதப்பீதிகளுக்குப் போக்குவீடாக

ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலும் அதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய பே₄ாக்₃யதா ப்ரகர்ஷத்தையும், அவருடைய பாசுரமே தே₃ஹயாத்ரையாம்படி த₄ரகமான படியையும், ஆழ்வாருகந்த விஷயமென்று தமக்கு ப₄க₃வத்₃விஷயம் உத்₃தே₃ஸ்யமானபடியையும், அப்படி உத்₃தே₃ஸ்யமாகவிரும்புகைக்கடி தம்மை ஆழ்வார் விஷயீகரித்த விஷயீகாரமென்னுமத்தையும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைவிட்டு ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் நில்லாதே ஆழ்வாரளவும் வரும்படியான சாதுர்யத்தையும், ஆழ்வார் தம்மை விஷயீகரித்த விஷயீகாரத் தினுடைய த₃ார்த்₄யத்தையும், தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கடியான ஆழ்வாரு டைய க்ருபாப்ரகர்ஷப்ரகாஸத்தையும், ப₄க₃வத்₃க்ருபையிலும் ஆழ்வாருடைய க்ருபையே இவ்விபூ₄தியில் விஞ்சியிருக்குமென்னுமத்தையும், இப்படி ஆழ்வாருடைய க்ருபை இவ்வுலகில் விஞ்சியிருக்கைக்கடி ஸகலவேத₃ரஹஸ் யார்த்த₂ ஜ்ஞாபகமாய், தம்முடைய பாசுரமான இப்ரப₃ந்த₄த்தை என் நெஞ்சில் ஸுப்ரதிஷ்டி₂தமாக்கினுனென்னுமத்தையும், இப்படி ஆழ்வார் தம்பக்கல் உபகரித்த உபகாரம் ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாயிருக்குமென்னுமத்தையும், இப்பத்துப்பாட்டாலே ஸுக்₃ரஹமாக அருளிச்செய்து, இப்ரப₃ந்த₄ம் கற்றார்க்குப் ப₂லம் ஸ்ரீவைகுண்ட₂மென்றும் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

தம்பிரான்படி அவதாரிகை முற்றிற்று.

முதற்பாட்டுக்குத் தம்பிரான்படி

அவ.- ஆழ்வாருடைய நிரதிசயபே₄ாக்₃யதையைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யகாஷ்டை₂யான ஆழ்வாரைப் பற்றுகிற இவர் ப்ரத₂மாவதி₄யான ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே இழிவானென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய பே₄ாக்₃யதா திசயம் தோற்றுகைக்காகவும், அவருடைய முக₂மலர்த்தி தோற்றுகைக்காகவும் அவருகக்கும் ப₄க₃வத்₃விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார்.

வ்யா.- (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினிலித்யாதி₃) “உரலினேடிணந்திருந் தேங்கியவெளிவு-எத்திறம்” என்றும், “பிறந்தவாறு” என்றும், “பையவே நிலையும்வந்து” என்றும் ஆழ்வார் ஆழங்கால்பட்ட விஷயமாகையால் அத்தைப் பேசுகிறார்.

(கண்ணியித்யாதி₃) ஆழ்வார்பக்கல் இவர்க்குண்டான உத்₃தே₃ஸ்யதை இருந்தபடி. ஆழ்வாருடைய உத்₃தே₃ஸ்யவஸ்துவைக் கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய உள்மானம் புறமானமாராயும் படியாய்த்து இவர் கையொழிந்த படி ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில். (கண்ணித்தாம்பு) என்றது-உடம்பிலே கட்டப்புக் கால் உறுத்தும்படி பலபிணைகளையுடைத்தாயிருக்கை. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலே அழுந்தும்படி நேரிதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக் கட்டினபின்பு உரலோடே சேர்க்கைக்கு எட்டம்போராதிருக்கை.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “உரலை நேராகச் செதுக்கப்போகாது; அப்போதாகக் கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது. இனி இவனை விட்டு நெடியகயிறு தேடியெடுக்கப்புகில் பின்னை இவன்றன் எட்டான்; காற்றில் கடியனாயோடும்; இனிச்செய்வதென்?” என்று அவள் தடுமாறுகிறபடியைக் கண்டான். (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ஸதே₃கருபருபாய” (வி.பு 1-2-1) என்கிற தன்னுடைய திருமேனியை நெருக்கி இடங்கண்டு கட்டும்படி பண்ணினான். கட்டுகைக்குப் பரிசுமில்லையென்று நிவ்ருத்தையாமாகில் பிறந்து படைக்கநினைத்த குணத்தையிழக்குமத்தனையிறே. ஆகையாலே திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தான்; ‘கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்’ (பெரிய திரு 5-9-7) என்றும், “கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்” (பெரிய திரு 11-5-9) என்றும் எல்லாரும் ஈடுபடும் துறையிறே இதுதான்.

“த₃ாம்நா சைவ” (...) “யதி₃ ஸக்த்நோஷி” (வி.பு 5-6-15) என்று தாய் கட்டின கட்டை அவிழ்க்க ஸக்தனல்லெனென்றிருந்தானிறே; “ஸம்ஸார ப₃ந்த₄ஸ்தி₂தி மோக்ஷஹேது:” (ஸ்வே 6-16) என்று ஸ்வயதிரிக் தரையடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேதுவானவன் கிடர் இப்போது ஓரப₃லை கட்டின கட்டை யவிழ்க்க ஸக்தனன்றிக்கேயிருக்கிறான்; செருக்கன ஸார்வப₄ளமன் அபி₄மதவிஷயத்தின் கையிலே அகப்பட்டு ஒரு கருமுகை மாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதேயிருக்குமா போலேயிறே, இவள் கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதிருக்கிற இருப்பும். பிறருடைய கர்மநிப₃ந்த₄னமான கட்டு அவிழ்க்குமத்தனையல்லது தன் அநுக்₃ரஹத்தால் வந்த கட்டு தன்னாலும் அவிழ்க்கப்போகாதென்கை.

ஆழ்வார் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்” என்று அவன்குணத்தை வர்ணித்தார். இவர் முதலடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகையாலே அவன்திருமேனியில் ஸ்பர்ஸித்ததொரு தாம்பை வர்ணிக்கிறார்; அவருடைய உத்₃தே₃ஸ்யவஸ்து வெளிராய்க் கழிகிறதிறே.

அத₂வா, (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) ப₄க்தியுண்டேயாகிலும் அவன்றனே தன்னையணத்துத் தரவேண்டும்படியாய், இது பின்னையும் சிறிதாயிருக்கு மாய்த்து. “நாயமாத்தமேத்யாதி₃ - யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய₄ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” (கட.1-2-23) என்கிறபடியே; இனி இந்த ப₄க்தி இவன் நெஞ்சிலந்யபரதையை அறுக்குமித்தனை; “எட்டி₄னோடி₄ரண்டெனும் கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி” (திருச்சந்த 83) என்கிறபடியே எட்டுமிரண்டும் பத்தாய் ப₄க்தியைச்சொன்னபடி. எட்டென்று திருவஷ்டாக்ஷரமாய், அத்தாலேயாதல், இரண்டென்று வாக்யத்₃வயமாய், அத்தாலேயாதல் வஸீகரித்தென்னவுமாம். அல்லது எட்டுமிரண்டுமறியாதார்க்குக் கட்டப்போகாதே.

இவன்றன்னைக் கட்டுவது “ஒரு வெண்ணெயைக் களவு கண்டான், ஊரை மூலையடியே நடத்தினான்” என்றிறே. இவன் “ஸாமாந்யனென்று இடும்டெல்லாமிடுங்கோள்” என்றிருந்தான். அதாவது களவிலே தகணேறின படி; இவனைக்கட்டிவைத்து அடிக்கப்படுக்கவாறே “தொழுகையும்” (பெருமாள் திரு 7-8) என்கிறபடியே தொழத்தொடங்கும். எல்லாரையும் தொழவித்துக் கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான்; இத்த₃ஸையில் அபி₄மதஸித்த₃தி₄க்கு ஓரஞ்ஜலியே ஸாத₄நமென்றறியுமவனிறே.

த₃ாம்நா சைவோத₃ரே ப₃த₃த₄வா ப்ரத்யப₃த₄நாது₃லூக₂லே | யதி₃ ஸக்நோஷி க₃ச்ச₂த்வம் (வி.பு. 5-6-15) தான் தாயான பரிவுதோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்துத் தாம்பாலே உரலோடே அடுத்துக்கட்டி மறுகண்ணியும் பொத்தி, “நீ வல்லையாகில் போய்க்காணாய்” என்று உறுக்கி விட்டால் போகமாட்டாதேயிருக்கும். “பராஸ்ய ஸக்திர்விவிதை₄வ ஸ்ருயதே” (ஸ்வே 6) என்று ஒதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கெளிதானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லுகிறான். **அதிசஞ்சலசேஷ்டித** துறுதுறுக்கையாய்க்கொண்டு ஊர்பூசல் விளைத்தவனல்லையோ? **இத்யுத்த்வா** – ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டு வைத்து, **அத₂நிஜம் கர்ம ஸா சகார** அவள் கறப்பது கடைவதாகத் தொடங்கினாள். **குடும்பி₃நீ** இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்டுவன அநேகமுண்டிறே இவளுக்கு.

(பெருமாயன்) நிரதிஸயாஸ்சர்யயுக்தன்; இத்தால் அவாப்தஸமஸ்த காமனுக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அதுதன்னை கூஃத்ரரைப்போலே களவாகிற வழியல்லாவழியே இழிந்து ஸர்வஸக்தியான தான் அதுதன்னைத் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு “பையவேநிலையும்” (திருவாய் 5-10-3) என்று உடம்புவெளுத்து நின்றநிலையளவும் செல்லநினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வார் இவர்க்கு உத்₃தே₃ஸ்யராய் நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில், ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மற வார்த்தை சொன்னாராகில் ஆழ்வாரோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அறுத்துக்கொண்டாராமத்தனையிறே; அத்தாலே சொல்லுகிறார்; அத₂வா, “பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரினம்” (ரா.அ.3-29) என்கிறபடியே அவ்வருகு போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே துவக்குண்டு சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

(என்னப்பனில் நண்ணி) ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் நின்றும் ஆழ்வார்பக்கல் கிட்டி; ஸப்₃த₃யாதி₃விஷயப்ராவண்யங்களை விட்டு ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைக் கிட்டுகையிலுண்டான அருமை போலன்று ப்ரத₂மாவதி₄யான ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தை விட்டுப் புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதி₄யான ததீ₃யஸேஷத்வத்தைக் கிட்டுகை. ஸப்₃த₃யாதி₃விஷயங்களை விடலாம் அதின் தே₃யாஷத்₃ர்ஸநத்தாலே அங்கு; இங்கு அங்ஙனொரு தே₃யாஷம் காணவிரகில்லை; ஆகையாலே அதிலும் இது அரிது.

(தென்குருகூர் நம்பி) “நல்கியென்னைவிடான்நம்பி” (திருவாய் 1-10-8) என்று ஆழ்வார் தாம் உத்₃தே₃ய்மமாகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியளவன்றிறே இவர்பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி; எங்ஙனையென்னில், ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தைப்பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும். ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருகு க₃ந்தவ்யமில்லையிறே. ஆசார்யர்களை நம்பியென்னக் கற்பித்தார் ஸ்ரீமது₄ரகவிகளிறேயென்று ஜீயரருளிச்செய்வார். (என்றக்கால்) மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் ப₄க₃வத்₃ விஷயத்துக்கு; ஒருக்திமாத்ரமேயமையும் இவ்விஷயத்துக்கு; பூர்த்தியால் வந்த ஏற்றமேயன்று; ஸௌலப்₄யத்தாலுமேற்றம் உண்டென்கை.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும்; ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை அநுப₄வித்தால் ஆழ்வாருக்குப் பிறக்குமாநந்த₃மெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருக்திமாத்ரத்தாலே எனக்கு ஸித்₃தி₄த்தது. (அமுதாறும்) அமுது ஊற்றுமாருதேநிற்கும்; “நசபுநராவர்த்ததே” (ச₂ந.1-15-1) என்ற ஆழ்வாருக்குத் தத்₃ப்ரஸாத₃த்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுகிறுப்போலே எனக்கும் ஆழ்வார் ப்ரஸாத₃த்தாலே நித்யாபூர்வமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன்.

(என்நாவுக்கே) இது பின்னை எங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையீ யென்னில், முதலடியான ப₄க₃வத்₃விஷயங்கூட ரஸியாதிருக்கிற உங்களுக்கு அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ? (என்நாவுக்கே) அநாதியாக விஷயாந்தரங்களை ரஸித்துப்போந்த என்நாவுக்கே இவ்விஷயம் ரஸிக்கிறதென்றுமாம்.

முதற்பாட்டின் தம்பிரான்படி முற்றிற்று.

இரண்டாம்பாட்டுக்கு நஞ்சீயர் வ்யாக்யானம்.

நாவினால் நவிறின்ப மெய்தினேன்
மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி
பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே. (2)

அவ.-இரண்டாம்பாட்டு. ஆழ்வாருடைய ஏற்றம் ஒருக்தியாலே இச்சரீரத்தோடே அநுப₄விக்கலாமென்கிறார்.

வ்யா.- (நாவினால் நவிறிற்று) “மந: பூர்வோ வாகூத்தர:” (தை.ஸம்.7-5-3) என்கிறவதுவும் வேண்டாவிதே இங்குத்தைக்கு. எல்லாக்கரணங்களால் ப்ரவர்த்தித்தார் பெறும் பேற்றைக் காணும் இவர் வாக்கொன்றாலும் பெற்றது. “ப்ரத்யக்ஷே கு₃ரவ: ஸ்துத்யா:” (?) என்கிறபடியே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் உபகாரகரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கன்றே நாக்கு கண்டது;

ஒரு பாபம் கழிந்தது

பழங்காலத்தில் ஒருநாள் ஓர் அந்தணன் கூரையிலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டான். அவ்வமயம் சிறியாச்சான் என்ற ஸ்வாமி தற்செயலாக அங்கே எழுந்தருளினார். அவரைப் பார்த்த அவ்வந்தணன் 'பெருமாள் என்னை இப்படி கீழே தள்ளிவிட்டாரே, பார்த்தீரா? என்றான். அதுகேட்ட சிறியாச்சான், பெருமாள் கீழே தள்ளிவிட்டார் என்று சொல்லாதீர்; 'முற்பிறவியில் செய்த பாவத்தின் காரணமாகக் கீழே விழுந்தேன். ஆனாலும் கை, கால் முறியாத படி எம்பெருமான் காப்பாற்றினானே' என்று நினைத்திரும் என்றார். (வார்த்தா மாலை-369) நமக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்தால் அது நம்முடைய பாபத்தால் ஏற்பட்டது (கர்மபலம் என்றாதல், ஸ்ரீவ.பூ. 244) என்றே நினைக்கவேண்டும்.

ஒரு முறை ஸுதர்ஸனர்ஸ்வாமி திருவெள்ளறை ஸந்நதியில் கீழே விழுந்துவிட்டார். திருமேனியில் சிறுகாயமும் ஏற்பட்டது. அருகிலிருந்தவர்கள் ஸ்வாமிக்கு அடிபட்டுவிட்டதே என்று வருந்தியபோது, 'ஒருபாபம் கழிந்தது' என்று கூறி மகிழ்ந்தார் ஸுதர்ஸனர்ஸ்வாமி. அடிபட்டதற்காக அவர் வருந்தவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிஷ்டை ஏற்படுவது எளிதல்ல. அவருடைய நிஷ்டை போற்றுதற்குரியது. நமக்கு இன்னல் ஏற்பட்டால் பாபம் தொலைகிறது என்று மகிழவேண்டும் என்பது இத்தால் அறியலாகிறது. .. ஆசிரியர்.

வேளுக்குடி ஸ்வாமியின் நிர்வாஹம்

எம்பெருமான் நம்மாழ்வாருடைய நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்ததைப் பற்றிக் கூறும் ஆழ்வார் 'ஒண்சங்கதைவாளாழியான் ஒருவன் அடியேனுள்ளானே' (திருவாய் 8-8-1) என்றார். எம்பெருமான் திவ்யாயுதங்களோடும், திவ்யாபரணங்களோடும் ஆழ்வாருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தான். இவ்விடத்தில் கீர்த்திமுர்த்தியான வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வரதாசார்ய ஸ்வாமி ஓர் அரும்பொருளை அருளிச்செய்வார் என்று ஸ்ரீ உ.வே.கோமடம் ஸம்பத்குமாராசார்யஸ்வாமி ஸாதிக்கக் கேட்டதுண்டு. நம்மாழ்வார் ஆழ்வார்களுள் ஐந்தாமவராக அவதரித்தவர். அவருக்கு முன்பு 'பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசைஐயன்' என்று நால்வர் தோன்றினர். இவர்களுள் பொய்கையாழ்வாரை பாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கினுடைய அம்ஸமாகவும், பூதத்தாழ்வாரை எம்பெருமானுடைய கதையின் அம்ஸமாகவும், பேயாழ்வாரை நாந்தகம் என்ற வாளின் அம்ஸமாகவும் திருமழிசைப்பிரானை திருவாழியாழ்வானின் அம்ஸமாகவும் கூறுவதுண்டு. ஆதலால் இங்கு சங்கு, கதை, வாளும், ஆழி ஆகியவற்றுடன் எம்பெருமான் நம்மாழ்வாரின் நெஞ்சினுள் நுழைந்தான் என்பதற்கு முதலாழ்வார்களோடும், திருமழிசைப்பிரானோடும் நம்மாழ்வாரின் ஹ்ருதயத்தில் புகுந்தான் என்று நிர்வஹிப்பராம் வேளுக்குடி ஸ்வாமி.

பேரருளாளனே பிள்ளையுலகாசிரியர்

மணவாளமாமுனிகள் ஸ்ரீவசந்நுஷண வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகையில் பேரருளாளனே பிள்ளைலோகாசார்யர் என்பதைக் காட்டியருளியுள்ளார். மணற்பாக்கத்து நம்பியாரின் வ்ருத்தாந்தம் அனைவரும் அறிந்ததே. யதீந்தர்ப்ரவணப்ரபாவத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மற்றொரு நிகழ்ச்சியாலும் பேரருளாளனே உலகாசிரியராக உதித்தவன் என்பது தெளிவாகிறது.

எப்படி ஆளவந்தார் தமது ஸிஷ்யர்கள் ஐவரிடம் இளையாழ்வாருக்கு அர்த்தவிசேஷங்களை உபதேசிக்கும்படி நியமித்துச் சென்றாரோ, அப்படியே உலகாரியரும் தமது ஸிஷ்யர்கள் ஐவரை திருமலையாழ்வாருக்கு (திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு) அர்த்தவிசேஷங்களை உபதேசிக்கும்படி அந்திமதஸையில் ஜ்யோதிஷ்குடியில் நியமித்தார். திருமலையாழ்வாரை அநுவர்த்தித்தாவது ரஹஸ்யார்த்தங்களை ப்ரஸாதிக்கும்படி கூரகலோத்தமதாஸரையும், பகவத்விஷயம் சொல்லும்படி திருக்கண்ணங்குடிப்பிள்ளையையும், திருப்புக்குழி ஜீயரையும் நியமித்தார் உலகாசிரியர். மூவாயிர வ்யாக்யானங்களை உபதேசிக்கும்படி நாலூர்ப்பிள்ளையையும், ஸப்தகாதையைச் சொல்லி அந்திமோபாயத்தை அறிவிக்கும்படி விளாஞ்சோலைப்பிள்ளையையும் நியமித்தார்.

கூரகலோத்தமதாஸரிடமிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களை பெற்றுக்கொண்ட திருமலையாழ்வார் திருக்கண்ணங்குடிப்பிள்ளையிடம் சென்று “ திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்ய வேண்டும் ” என்று கேட்டார். தாத்ப்யார்த்தங்களையே முக்யமாகக் கூறினார் திருக்கண்ணங்குடிப்பிள்ளை. ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கியவுடன் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கிய நடாதூரம்மாளை, நடாதூராழ்வான் திருவெள்ளறை எங்களாழ்வானிடம் சென்று கேளும் என்றது போல திருமலையாழ்வாரை திருப்புக்குழிஜீயரிடம் சென்று பகவத்விஷயம் கேளும் என்றார் திருக்கண்ணங்குடிப்பிள்ளை. புறப்பட்டார் திருமலையாழ்வார். பெருமாள் கோயிலிலிருந்து இளையாழ்வார் ஆளவந்தாரைச் ஸேவிக்க ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் சென்ற போது ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரித்து விட்டது போல் திருமலையாழ்வார் திருப்புக்குழிஜீயரை ஸேவிக்கச் சென்றபோது திருப்புக்குழிஜீயர் திருநாடலங் கரித்துவிட்டார். ஆளவந்தாரோடு கலந்து பரிமாறப்பெற்றிலோமே என்று இளையாழ்வார் வருந்தி யது போல் திருமலையாழ்வார் திருப்புக்குழிஜீயரிடம் பகவத்விஷயம் கேட்கமுடியாமற் போயிற்றே என்று மிக வருந்தினார்.

மறுநாள் பெருமாள்கோயிலிலுள்ள ஆசார்யபுருஷர்கள் திருமலையாழ்வாரை பேரருளாளன் மங்களாஸாஸநத்திற்காக அழைத்துச் சென்றனர். திருமலையாழ்வார் பேரருளாளனை மங்களா ஸாஸநம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெருந்திரளாக எழுந்தருளியிருந்தனர். அவ்வமயம் திருநாராயணபுரத்திலிருந்து நாலூர்ப்பிள்ளையும், அவர்குமாரரான நாலூராச்சான் பிள்ளையும் பேரருளாளனைத் திருவடி தொழ வந்தனர்.

அப்போது அர்ச்சகரிடம் ஆவேசித்துப் பேரருளாளன் திருமலையாழ்வார் கையைப்பிடித் துக் கொண்டு சென்று, நாலூர்ப்பிள்ளையை ‘அருளாளர் திருவடியூன்றியவரே’ என்று அழைத்து “இவருக்கு மூவாயிர வ்யாக்யானங்களை உபதேசிக்கும்படி ஜ்யோதிஷ்குடியில் நியமித்தேன். திருப் புக்குழி ஜீயரிடம் ஈடு கேளாத குறைதீரும்படி இவருக்கு ஈட்டை உபதேசியும்” என்றார். அதற்கு நாலூர்ப்பிள்ளை “திருக்கண்ணங்குடிப்பிள்ளையாலேயே இவருடைய ஞானத்துக்குச் சேர சொல்ல முடியாதபோது வயதுமுதிர்ந்த காலத்திலே என்னால் சொல்லப்போமோ” என்றார். அதுகேட்ட பேர ருளாளன் “நாலூராச்சான்பிள்ளை சொன்னால் நீர் சொன்னதாகும்” என்றான்.

இவ்விடத்தில், “திருவாய்மொழி நீங்கலான மூவாயிரம் பாசுரங்களின் பொருளை திருமலை யாழ்வாருக்கு உபதேசிக்கும்படி நான் முன்பு பிள்ளையுலகாரியனாக அவதரித்தபோது ஜ்யோ திஷ்குடியில் சொன்னேன். இவருக்கு இப்போது திருவாய்மொழியின் பொருளைக் கேட்கமுடியா மற்றபோனதால் அதையும் கூறும்” என்று பேரருளாளன் கூறியதால் பேரருளாளனே உலகாசிரியர் என்பது உறுதியாகிறது.

.....ஆசிரியர்.